

Daň pokroku

Kujete rádi pikle?

Moderný vládca je CEO

měsíčník herně-literárního serveru darkage.cz
13. března 2013, ročník 5, číslo 3

téma čísla:

Vládci,
tajné spolky
a spiknutí

Obsah:

	Kujete rádi pikle?	4
	Tindo	
	Jazykový koutek DonaSimona	4
	DonSimon	
	Blame!	5
	Kahuna	
	Moderný vládce je CEO	7
	Kahuna	
	Vampyrismus na buněčné úrovni	10
	Iwick	
	Werewolf: The Forsaken Chronicles	13
	Teranell	
	Chudí rytíři Šalamounova chrámu – 6. díl	16
	Chiisai	
	Daň pokroku	21
	Jon	

Kdo je tady král?

Enefa

Sedím si takhle v redakci a dumám nad tím, co napíšu do těchto řádků. V tom se zpod stolu, za kterým obvykle sedává Teranell, ozvalo zakletí. Lekla jsem se, doteď jsem byla přesvědčená, že jsem tu sama. Kdo by tady v tuto hodinu mohl být?

Nahnula jsem se, abych nahlédla pod desku. Uprostřed hromady papíru odshora až dolů označované červeným korektorským inkoustem si trůnil Šotek. Jak se k nim jen dostal? Così s nimi prováděl a teprve po chvíli se mě všiml.

„Co tak vejráš?“ obořil se na mě. Než jsem stihla odpovědět, pokračoval: „Nemáš lepší zmizík?“ Sklopil pohled ke svému, už úplně růžovému, a nahodil úsměv, o kterém si nejspíš myslel, že mě odzbrojí.

„Hele, co tady vlastně děláš? V tuhle hodinu tady normálně nejste.“

Zatímco jsem žasla nad jeho náhle družnou náladou, drze mi vylezl na stůl a podíval se na monitor. „Vážně tam chcete dát tenhle blábol? Ani nápad!“ zavelel a já jsem nestačila zírat, když zmizíkem dlouze podržel backspace.

„Tak, a můžeš začít znova, doufám, že tentokrát to bude lepší,“ ušklíbnul se. Kruci, kdo je tu vlastně šéfredaktor? Ještě chvíli jsem koukala na neuložený, prázdný soubor, a vrtalo mi hlavou, co to mělo znamenat. Co ten Šotek... Šotek! Kde vlastně je? Rozhlédla jsem se kolem. Nikde nikdo. Zdálo se mi to snad? Byl tu vůbec?

Jen vedle klávesnice ležel narůžovělý zmizík...

Redakční tým:

Zrcadlový Šotek

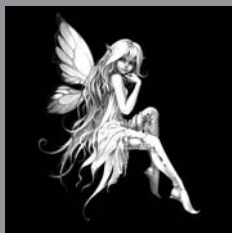
Barbora „Enefa“ Mlejnková

Petra „Teranell“ Bedřichová

Eliška „Pavettka“ Žáčková

Hana „Falianne“ Loudová

Martin „Regisek“ Brabec

Ilustrace na obálce: Teatria

Autoři textů: DonSimon, Chiisai, Iwick, Kahuna, Teranell, Tindo

Korektury a editace: Teranell, Evangeline

Sazba a grafická úprava: Enefa

Ročník pátý, číslo 3.

Vydáno pod patronátem serveru www.darkage.cz, 13. 3. 2013.

Své ohlasy, připomínky a nápady nám můžete psát na redakční mail daily@darkage.cz nebo na fórum DAily Mirror.

Kujete rádi pikle?

Máte rádi příběhy z prostředí z královských síní, parlamentních komor a tajných společenstev? Hráli jste už v questu, kde hlavním úkolem vašeho hrdiny bylo spřádání intrik nebo tajný boj proti postavám ostatních hráčů?

MorganaLeFay:

„Zní to rozhodně zajímavě a když nějaký dobrý PJ založí intrikářský quest, okouřeně kromě napětí i humorem, tak budu okupovat vývěsku. Hrála jsem kdysi v questu od Periho, který toto plnil, ale bohužel trval jen krátce.“

Lege:

„V takovém questu jsem nehrál a myslím, že by mi to ani moc nešlo. Jsem spíš na akci, ovšem příběhy s touto tematikou mě zajímají a baví, jen na to nemám mozek.“

Harrieta:

„Mám docela ráda questy, kde se intrikaří. Když se sejde dobrá parta, není nouze i o lečké komické výjevy, u kterých se všichni pobaví. Taký ráda hraju v historických questech, kde se to hemží dvořany, králi a jejich

manželkami i ostatními dámami.

Jedno takové dobrodružství jsem vedla na jiném serveru, ale pak jsem jej musela k nelibosti všech uzavřít ze zdravotních důvodů.“

Lodka:

„Odpověď na tvoji první otázku je ne. Na další odpovím ano, i když se přesně nejedná o to, na co se ptáš. V jednom questu mám zmateně zlou postavu, která se navenek snaží tvářit jako roztomilý jedinec a přitom škodí skupině hráčů, jak se jen dá. Baví mě pletichařit a balancovat chování na hraně. Nicméně to ostatním už došlo, můj chudáček přišel k úhoně v podobě rozbitého nosu, takže jsem se přesunul trochu do ústraní a vyčkávám na svou další šanci. Tou by mohlo být připojení nového hráče do skupiny.“

Petwald:

„Podobný typ příběhů nemám příliš v lásce. Dávám přednost přímočařejším a spíše na fyzickou akci zaměřeným dobrodružstvím. V takovém questu jsem nehrál a ani mě to neláká. Těší mě s lidmi vycházet a spolupracovat.“

Enefa

Jazykový koutek DonaSimona

Všichni chceme svým psaným projevem působit kultivovaně a nedělat ostudu. Někdy to však s touto snahou přeženeme a výsledkem je pravý opak (viz například nedávný díl Jazykového koutku na téma hyperkorektních tvarů slov) – a to je případ i dvou spojek, které si probereme dnes.

Zdali a neboli

Prakticky obden se setkávám s větami jako „čapka nebo-li čepice“ nebo „nevím, zda-li mám přijít“. Nezdá se vám na nich nic divného? Pak vězte, že spojovníky (pomlčky) ani do jedné z nich nepatří. Správné varianty obou vět tedy zní „čapka neboli čepice“ a „nevím, zdali mám přijít“.

Lidé se zřejmě nechávají poplést spojkou „-li“, která se ale užívá v jiných významech (příkladem mohou být třeba obraty jako „můžeš-li, přijď“ nebo „nebude-li pršet, nezmoknem“).

Na závěr ještě zmíním důležitý fakt, že „neboli“ je spojka souřadící (a čárka tak před ní nepatří), zatímco „zdali“ je spojkou podřadící (a čárku před ní tedy obvykle píšeme).

Blame!

Sága jedného kybernetického Dungeonu...

Ja sám sa nepovažujem za nejak extrémneho, či dôsledného fanúšika japonskej mangy. Dielo menom Blame! však malo na moju tvorbu, ako tu na DarkAge, tak aj mimo nej, veľký vplyv. Preto som sa rozhodol túto pozoruhodnú, avšak nie práve najjednoduchšiu mangu predstaviť čitateľom Daily Mirror s cieľom nahovoriť tých, čo ju ešte nečítali a majú záujem o temný, cyberpunkový príbeh s pozoruhodnou kresbou, aby to vyskúšali.

Musím vás však varovať. Ak sa stane, že vás to pohltí, budete neustále túžiť po tom, aby ste vedeli o príbehu, postavách a prostredí čo najviac. Blame! by sa totiž dal popísať ako štartovacia manga (droga) k ostatným, viac šialeným a podivnejším príbehom z pera autora menom Tsutomu Nihei.

Predstavenie v kocke:

Jedná sa o postapokalyptický cyberpunkový príbeh, ktorý sleduje osudy hlavnej postavy, záhadného muža menom Killy. Ten cestuje skrze Mesto, nekonečnú spleť megaštruktúr

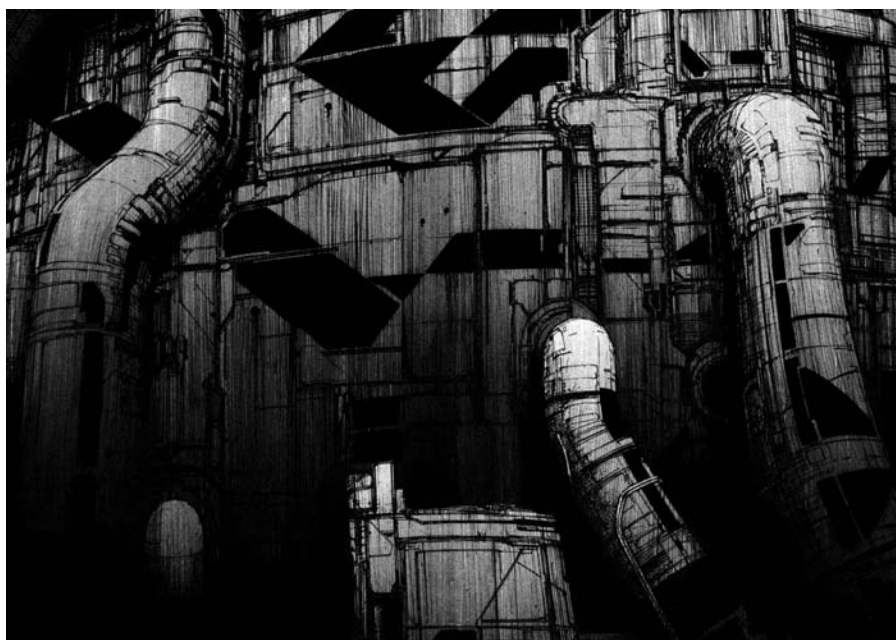
a titánskych blokov, ktoré sa chaoticky rozťahujú na všetky strany (v samotnej mange je spomínaný približný priemer... cca 32 AU, čiže Astronomická jednotka, čo je približne 4 900 000 000 km (áno, je to veľmi, veľmi veľa)). Cieľ jeho púte je vyjavený hneď na začiatku. Snaží sa v rozľahlých prázdnych priestoroch aglomerácie nájsť človeka, ktorý je nositeľom Net Terminal Génu. Človeka, čo by mohol zvrátiť chaos, ktorý sa rozrástol skrze Net Sphere (nová generácia internetu, ktorá prestupuje celý fyzický svet a ovláda ho).

Toto sa ukazuje byť ako skutočne neľahký údel. Aj keď si odmyslíme samotný obrovský priestor, počas cesty čakajú na nášho hlavného hrdinu desiatky najrôznejších prekážok a skúšok. Roztrúsené ľudské kolónie bojujúce o prežitie so zmutovanými bytosťami, enigmatickí príslušníci Silicon Creatures s ich nejasnými cieľmi (tie však s istotou nerátajú s ľudskými bytosťami, či skôr vyžadujú ich odstránenie) a, prirodzene, strážna sila samotného mesta SafeGuard System, ktorej odnož Exterminátori strážia Net Sphere a každého človeka, ktorý nedisponuje Net Terminal Génom bez milosti... terminujú.

Príbeh je mimoriadne komplexný a mnohé spojitosti sa ukážu až pri druhom čítaní, kedy si uvedomíte, ako sa čin hlavných postáv v jednom momente premietne o mnoho stránok neskôr do série udalostí, ktorých výsledkom je mimoriadny príbehový zlom. A vy ani netušíte, ako sa to všetko pod vašimi rukami odohráva.

Jeho komplexnosť je však samotnej sérii aj na škodu, keďže prvotné otázky produkujú len a len ďalšie a odpovede si čitateľ musí často domýšľať z kúskov skladačiek, ktoré nachádza náhodne roztrúsené v príbehu.

Autorovi sa podarilo vytvoriť mimoriadne premyslené prostredie so širokým spektrom najrôznejších organizácií a klík, ktorých vzájomné vzťahy vytvárajú pozadie pre samotný príbeh. Oproti klasickému Sci-Fi by sa dalo povedať, že Blame! disponuje niečím, čo by sa dalo označiť za až fantasy príbehovú mechaniku. Hlavný hrdina putuje obrovským nepriateľským svetom, stretáva neustále výzvy, ktoré testujú jeho osobnosť a ľudskosť. Nie sú to len nepriatelia, ale aj ľudia v núdzi, či takí, čo by chceli zneužiť hrdinove výnimočné schopnosti aj za cenu násilia.

Každá prekonaná prekážka je nasledovaná ešte väčšou a rozsiahlejšou výzvou. Postava prejde od prvotných stránok, kde spasila skupinu prežívajúcich ľudí pred zmutovaným hmyzom dlhú cestu, než sa postaví výzve v podobe najsilnejších ochrancov Net Sphere.

Hlavnou dominantou mangy je však určite atmosféra, ktorá je každou stránkou hutnejšia. Vďaka pochmurnej temnej kresbe a samotným kulisám sa na čitateľa valí zvláštny, kontrastný pocit. Na jednej strane klaustrofóbia a strach z toho, že človek nemôžete opustiť mesto, pretože nie je v ľudských silách, aby mohol ktokoľvek dosiahnuť jeho hranice a na druhej strane agorafóbia z obrovských, rozsiahlych rozmerov jednotlivých sekcií. Tu sa existencia jednej bytosti môže zdať márna... keďže môžete kráčať celý život a nielenže nestretnete inú ľudskú bytosť, ale pokojne nikdy neopustíte jeden mestský blok.

Kresba je taktiež pozoruhodná, kombinujúca prísnu a sterilnú architektúru industriálneho prostredia s organickými, bujnými tvarmi, ktoré mesto získava vďaka chaotickým inštrukciám z Net Sphere.

Zo začiatku sa detaily kresby môžu zdať pomerne ťažko rozoznateľné, no treba si uvedomiť, že Blame! nie je na rýchle čítanie. Ak totiž každú stránku zbežne prebehnete, čoskoro sa stratíte v drobných náznakoch a detailoch. Tie sa totiž majú tendenciu neskôr vracáť s podstatne významnejším tónom.

Tu by sa dala objaviť ďalšia výčitka a to, že autor sa občas nechal až príliš uniesť kresbou detailného a prepracovaného prostredia a miestami pozabudol na podávanie príbehu. Takže namiesto kontinuálneho dávkovania sa posuny v príbehu odohrávajú nárazovo. Dalo by sa to označiť za mierne chaotické, akosi to však zapadá do celkových kulis mangy.

Zhrnuté v skratke, určite to stojí za prečítanie – ak ste fanúšikom cyberpunku, alebo komplexných a zaujímavých sci-fi príbehov. Avšak treba upozorniť, že táto manga je určená skôr vyspelejšiemu čitateľovi, keďže je skrz naskrz seriózna, zobrazuje surové násilie a načrtáva znepokojivé myšlienky vychádzajúce z kombinácie ľudskej brilantnej

mysle, bezohľadnosti a technologického pokroku, ktorých prirovnanie k našej dobe je podobné, akoby sme sa my porovnávali s človekom doby kamennej.

Blame! nie je jediné dielo tohoto autora. Ako doplnkové čítanie môžem odporučiť mangu NOiSE, čo je oficiálny prequel popisujúci udalosti stojace za uvrhnutím Mesta a Net Sphere do súčasného chaosu, ďalej je tu Blame! and So On, čo zase mimo iných zaujímavých krátkych príbehov obsahuje aj príbeh o tom, ako sa ľudia v meste ďalej rozvíjali spoločne s prvopočiatkami nových civilizácií.

Mimo univerza Blame! sa nachádza aj pomerne vydarená séria Biomega, ktorá pôsobí, akoby Nihei zužitkoval všetko, čo sa počas tvorby Blame! naučil a vydestiloval z toho Biomegu (ale stále má problémy s tým, ako jasne podať príbeh). Podobne je na tom aj séria Abara.

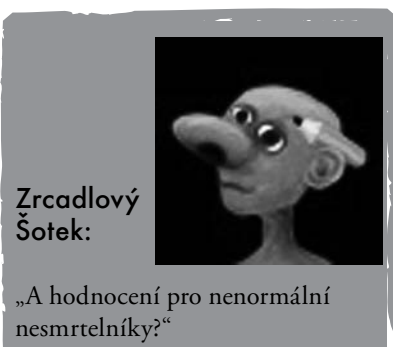
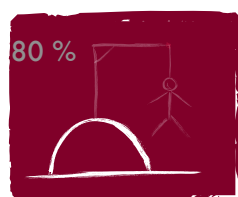
Moje hodnotenie:

Pre fanúšika žánru dávam 9 práčok whirlpool z 10. Pre všetkých ostatných sa dá myslím použiť 8, keďže sa jedná rozhodne o nadpriemerný počín, ktorý dole strháva už spomínané chaotické podanie príbehu. Inak je kresba, atmosféra a príbeh (po treťom prečítaní) skutočne vydarený.

Fanoušek žánru

Normální smrtelník

Zrcadlový Šotek:

„A hodnocení pro nenormální nesmrtelníky?“

Moderný vládca je CEO

CEO – Chief Executive Officer, najvyššia hodnosť v rámci vnútornej hierarchie korporácie. Je mu vlastná výkonná moc nad organizovaním a manažmentom akýchkoľvek operácií vykonávaných v rámci korporácie a jej aktív/pasív.

Šedá Eminencia – Šedá eminencia označuje „človeka v pozadí“, osobu, ktorá má rozhodujúci vplyv na politické alebo ekonomické rozhodnutia, no nevystupuje verejne. Oficiálne sa jej činnosť prezentuje ako rozhodnutia niekoho iného, tzv. „ťahá za nitky“. (prebraté zo slovenskej Wikipédie)

Aktíva/Pasíva – všetko, čo vlastní a s čím pracuje korporácia. Peniaze, nehnuteľnosti, know-how, technológie, strojný park... a v neposlednom rade ľudské bytosti. V očiach korporácie len aktíva a pasíva.

Korporácia – všeobecne: združenie, organizácia, či spolok osôb (fyzických/právnických), ktoré spája spoločný záujem/úloha, primárne toho istého odboru či zamestnania.

Vládca – osoba s neobmedzenými, či minimálne kontrolovanými kompetenciami, ktorá svojimi rozhodnutiami spravuje aktíva/pasíva, v korporácii je touto osobou CEO.

Kedysi dávno bolo jednoduché určiť toho, kto vládne a kto nie. Boli tu tyrani a neobmedzení, Bohom vyvolení vládcovia. Tí sedeli na trónoch, obklopení poddanými a ich osoby boli dekorované symbolmi moci. Dnes je určenie toho, kto vládne, podstatne ťažšie. Moc nie je v rukách vládcov, nie sú to demokraticky zvolení prezidenti, prastaré monarchie, či uchvatelia moci, ktorí sa radi titulujú v absolutívach.

Teraz korporácie vládnu prakticky **neobmedzenou silou ekonómie a trhu**, pričom medzi nimi vznikajú pakty a tiché dohody, o ktorých sa bežný národ nedozvie. Nechcem sa v tomto článku príliš ponoriť do komplexných konšpiračných teórií, ktoré

zahŕňajú iluminátov, slobodomurárov a New World Order.

Ľudia si totiž neuvedomujú jeden nezvratný fakt, respektíve si ho uvedomujú v úplne inej sústave a považujú ho za niečo, čo sa ich netýka. Svetu už nevládnú politické celky, vojny sa nevedú pre pravdu a slobodu a demokracia nie je priamy nástroj, ktorým by ľudia, či skôr aktíva, dokázali ovplyvniť chod sveta. Moc sa totiž sústredila v rukách korporácii. Správne rady a CEO najrôznejších spoločností využívajú a zneužívajú ekonomiku nie preto, aby generovali zisk, ale hlavne pre totálnu a dokonalú kontrolu nad nami a svetom.

Nehľadiac na to, či je momentálne vládnuou stranou pravica, alebo ľavica, ide o len o bábkovú hru vládnucej sféry, ktorá takto zaslepuje aktíva, teda nás.

Nebudem tu písať o konkrétnych príkladoch (keďže nechcem podnietiť žiadne eliminačné protokoly Goo[DATA CORRUPTION]).

Cieľom tohto článku je predstaviť víziu budúcnosti, kde sú akékoľvek vládne aparáty, ktoré poznáme dnes nahradené ekonomickou silou korporácii. V podstate ide o sen kapitalizmu a tým je odstrániť politickú vrstvu z vlády a nechať ju tým, ktorí si ju skutočne zaslúžia. Avšak bez toho, aby sa museli zastierať bábkovým divadlom politikov, nominantov a bolestne hlúpych hier, každodenne nám predkladaných médiami.

Svet ovládaný korporáciami.

V najbližších rokoch nás čaká niečo, čo by sa dalo označiť za vykúpenie štátu. V momente, kedy jeho dlhy narastú takým spôsobom, že ich budú odkupovať stále vo väčšej a väčšej miere korporácie, ktorých cieľom je prevziať takto kontrolu.

Výsledok je jednoduchý. Namiesto vlády budú zákony a štátne celky formovať

sayra

korporácie. Z krajín sa stanú obchodné teritória a univerzálnou hybnou silou zase ekonomika. Už nebude nutné vojny maskovať za boje o slobodu. Budú to boje o zisk. Žiadne policajné akcie, ale prevzatie kontroly nad odbytišťami. V podstate sa dá povedať, že korporáčna kontrola je kontrola, ktorá je o dosť priamočiarejšia, než čoho sa nám dostáva dnes (a možno férovejšia?).

Pri korporáčnej kontrole ide o niekoľko jednoduchých prvkov:

Prvým je **absolútna moc korporácie nad zákonmi**. Oni nie sú tí, čo by museli nejaké zákony dodržiavať. Zapamätajte si to, keď najbližšie budete počuť o zákone, ktorý zakazuje testovanie na zvieratách, alebo podprahové reklamy. Myslíte si, že sa zľaknú pokuty, ktorá nie je ani percentom z ich čistého zisku za mesiac? A ako je možné, že sa nemusia týchto sankcií akokoľvek báť?

Nejestvujú aparáty, ktoré by sa ich vedeli dotknúť. Vládne organizácie spadajú pod vládu a tá je dlžná korporáciám, či už za to, že zlikvidovali ich konkurentov, alebo ich dosadili do vlády. Ja poškriabem teba, ty zase mňa...

A organizácie nezávislé od vlád majú zase minimum prostriedkov. Čo zmôže voči gigantu skupina idealistov? Vyhodia do vzduchu prevádzku, kde sa porušujú zákony o práci a ochrane životného prostredia? Zničia budovu a možno zabijú ľudí, ale know-how a moc zostáva, takže sa prevádzka len presunie. Je to podobné, ako keď vyliečíte symptóm, no náhiza pretrvávajú stále hlboko a počká si, kým sa prejaví niekde inde. Navyše môžu ešte získať pozitívny bonus v očiach hlúpej širokej verejnosti, keďže sa stanú obeťmi teroristov.

Na niečo ako rozsiahlu likvidáciu totiž majú prostriedky len iné korporácie. Zničiť všetko a zahľadiť stopy, aby démon nepovstal z popola.

Druhým prvkom korporačnej kontroly je **kontrola nad trhom**. Organizácia získa prevahu v jednej vetve priemyslu? Napríklad sa stane najpoužívanejším... ehm ehm... nástrojom na vyhľadávanie stránok na internete? Tak toho využije. Zasadí reklamné bannery, nechá si platiť, aby iní boli zverejnení nad ostatnými, študuje a profiluje používateľa. Nezabúdajte, keď je niečo bezplatné, nie ste zákazníkmi, ale tovarom...

Nasleduje expanzia do iných odvetví. Málokto vôbec tuší, že istý vyššie nomenovaný, ale spomínaný gigant svoje aktíva investoval nielen do internetových technológií, ale aj do vecí, ako je energetika, biotechnológie, medicína, počítačové technológie. Skrátka a dobre, postupne preberá kontrolu nad každým mysliteľným odvetvím, pokryje čo najväčšie pole a stane sa samostatným organizmom. Zo symbiózy s trhom prejde do úplnej kontroly. Načo sa zdokonaľovať, keď môžete začať vyživovať samého seba?

V súčasnosti, ak sú dve dcérske firmy, ktoré spolupracujú, pričom generujú zisk (zdaniteľný) a pracovné miesta (kde je možné plat zdaníť a polovicu odviesť štátu skôr, než ho vôbec dostane zamestnanec), ešte im budú vlády krachujúcich štátov platiť, aby to robili. Nie je to krása?

Tretím prvkom kontroly je **eliminácia nepriateľov a konkurencie**. Kedysi dávno sme na konkurencii v prvom rade zarábali my, zákazníci. Dve firmy produkujúce televízne prijímače začali súperiť v tom, kto získa viac zákazníkov. Vznikali nové pracovné miesta, otvárali sa fabriky a peniaze sa vrážali do vývoja, takže sme behom jednej - dvoch dekád premenili ozrutné CRT obrazovky vyžadujúce manuálne zaostrenie na ploché, výkonné a cenovo dostupné obrazovky, ktoré vysielanie dokážu prijímať v digitálnej podobe aj z prenosných médií, ako sú napríklad USB kľúče a majú integrované operačné systémy pre akékoľvek nastavenie (už žiadne skrutkovače!!!). A keď sa pokazí? Tak si skrátka kúpite nový.

GFXPunk

Vďaka tomuto javu boli všetci šťastní. Produktom bola práca, z ktorej mali ľudia peniaze a tie peniaze mohli utrátiť za výrobok, ktorý bol lepší a lacnejší, než ten, čo konkurencia vytvorila pred tromi mesiacmi.

V súčasnosti sa však dávajú pred prízemnými bojmi z vekov minulých prednosti takým pekným veciam, ako je napríklad Finančná fúzia, či zlúčenie kontrolného aparátu dvoch spoločností, alebo odkúpenie kontrolného balíka

spoločnosti. Výsledkom je to, že sa boj nevedie na trhu, ale v kanceláriách výškových budov. Moc sa centralizuje a v kombinácii s prvým a druhým prvkom to zákonite vyústi v to, že taká korporácia narazí len v momente, ak stretne rovnako dravého a nebezpečného protivníka.

Tu si treba uvedomiť, že už nehovoríme o malej fabrike, ktorú vedie rodina, ani o sieti rýchleho občerstvenia usídleného v rámci jedného štátu. Tu hovoríme o obrovských spoločnostiach kontrolujúcich najrôznejšie odvetvia, ktoré vytvorili polovicu vecí okolo nás a neustále napredujú v tom, aby pokryli čo najväčší podiel na trhu.

Blížime sa k momentu, kedy si taká korporácia uvedomí, že všetko lepšie ovládne, keď vyradí jednotlivé články z reťazca. Že budú môcť predávať služby alebo výrobky za rovnakú, možno vyššiu cenu ako doteraz, ale pritom všetko pôjde im, lebo eliminujú také platby, ako je povedzme transport, skladovanie a predaj konzumentovi.

V momente, kedy si niektorá z korporácií, povedzme spoločnosť s mobilnými telefónmi, uzurpuje produkčnú linku pre komponenty (takže nebude potrebovať dodávateľa), linku pre finálny produkt a následne získa aj kontrolu nad sektorom zabezpečujúcim dopravu (takže budú platiť len náklady na dopravu, bez zisku pre dopravcu), odbytište (pobočku s predajcom) a následne aj masmédiá (pre reklamu), tak si uvedomíme, že my, vy... všetci sme sa stali ich zamestnancami.

Že nás korporácie kontrolujú.

Nás všetkých.

Skrze reťazce spoločností a ekonomických závislostí nie sme podriadení jeden druhému. Nie sme závislí od svojich dodávateľov a naši zákazníci od nás. Je to preto, lebo sa táto vec prenáša z ohnivka na ohnivko. Keď sa preniesie na úplný koniec, uvedomíte si, že nevládneme jeden druhému. Nevládneme ani svojmu vlastnému osudu.

Sme zviazaní správnym radám obrovských koncernov. Obchodným Megaštruktúram, ktoré už ani nemajú koniec či začiatok, no obaľujú celú planétu kol dokola ako obrovská pavučina vzájomných obchodných závislostí a prosperujúcich výhod, či naopak, konkurencie.

V dnešnom svete sme len aktívami, aktívami v rukách tých, čo vládnu ekonomike a trhu. Hfštka ľudí sediacich v správnych radách a slúžiacich ako CEO najväčších koncernov. Máme ilúzie voľby, môžete si vybrať Modrú alebo Červenú. Obe farby však produkuje jedna spoločnosť, len pod inými maskami.

Nemusíte si vybrať nič, niekto však tú voľbu určite spraví namiesto vás.

A čo sa dá proti tomu spraviť?

Asi nič, pokiaľ nie ste jeden z tých, čo to všetko riadia.

Tolko k tomu, že napriek všetkému, čo nám hovoria médiá a nami zvolení zástupcovia ľudu, svet už dávno ovládajú obrovské spoločnosti. Neberte to teraz ako pokus o to, otvoriť vám oči, alebo šialene kričať, že po mne idú agenti a musím vám toto všetko opísať. Takto svet skrátka funguje a všetko, čo som tu písal, sú v podstate dobre známe fakty. Ide o to, prispôbiť sa tomuto svetu.

Už to tak beží a skôr či neskôr sa vlády stanú bezvýznamnými. Nahradia ich obchodné spoločnosti. Tie nás možno nebudú nútiť platiť dane, ale určite im budeme platiť za služby a tovary. Dokonca možno zrušia aj Daň z pridanej hodnoty (pochybujem, z niečoho predsa budú musieť živiť bezdomovcov, aby z nich neskôr mohli urobiť gulášové konzervy).

Možno sa dokonca priblížime viac ku kontrole nad našimi osudmi. Nie však demokraciou, ale tým, že sa **staneme akcionármi...**

riseagainstate-d3elaww

Příběhy odvahy a dobrodružství

Tindo

Vymýšlíte rádi zajímavá dobrodružství? Jsou vaše příběhy tak nápadité a propracované, že by mohly přinést skvělé zážitky i mnoha cizím vypravěčům a hráčům? Pokud ano, Altar má pro vás soutěž „Příběhy odvahy a dobrodružství“ o nejlepší RPG. Svá díla můžete odevzdávat do konce dubna.

Více informací naleznete na adrese <http://rpgforum.cz/forum/viewtopic.php?f=118&t=8124>

Vampirismus na buněčné úrovni

V minulém čísle jsem se pokusil nastínit, jak by mohl fungovat vlkodlak, aniž by porušoval nám známé přírodní zákony a tělesné pochody. Druhým neméně zajímavým tvorem je upír. Přestože se má jednat o nemrtvého a měl by být lidem méně blízký, vzbuzuje mnohem větší zájem a dojem elitářství než chlupáč vyjící na měsíc. Pojďme se na něj podívat trochu blíže se skalpelem a laboratorním vybavením po ruce.

Technicky vzato je upír člověk, který je přes den mrtvý, ale v noci ožívá a vykrádá se ze svého hrobu, aby pil krev jiným, permanentně živým lidem. Jeho vzhled se pohybuje od tlející mrtvoly přes zneklidňující vzhled typu Nosferatu až po charismatické chlapíky a sexy femme fatale, jejichž polibek pro vás nejspíše bude tím posledním v životě. V literatuře a ve filmech se to upíry jen hemží a nevím o nikom, kdo by neznal slavného hraběte Drákulou, jehož předobrazem byl rumunský kníže Vlad III Dracula, zvaný „Napichovač“. Pro inspiraci nemusíme v běžném životě chodit nijak daleko, jako u většiny podobných mýtů lze vysledovat jejich vznik u málo běžných onemocnění. Takovými živými „upíry“ jsou kupříkladu bratři Simon a George Cullenovi. Pokud by se pouze leskli na slunci jako jejich jmenovec Edward ve filmech, byli by na tom o mnoho lépe. Trpí totiž ektodermální dysplazií – genetickým onemocněním, které postihuje vlasy, zuby, nehty a v jejich případě i potní žlázy. Ty jim chybí vůbec, takže nejsou schopni regulovat svoji tělesnou teplotu a při delších pobytech venku jim tak hrozí přehřátí a kolaps.

Další nehezkou nemocí je alergie na světlo, respektive jeho složku – ultrafialové záření. Bez důkladného zahalení celého těla a silné vrstvy opalovacího krému se i po krátkém ozáření vytvářejí bolestivé puchýře, které se špatně hojí a často zanechávají jizvy. Přesto je to lepší než metabolická

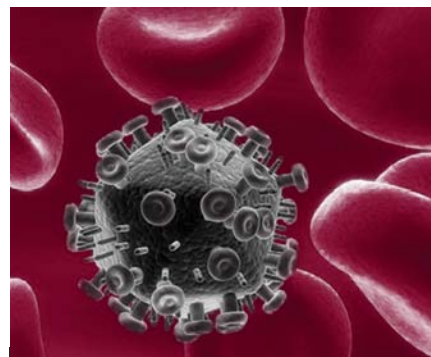
porucha zvaná porfyrie. Z porfyriu se v těle obvykle syntetizuje hem, který váže v červených krvinkách kyslík. Pokud je však tato schopnost nějak narušena, porfyriny se začínají hromadit. Zuby, moč a stolice tak získávají hnědočervený nádech, ustupují dásně a dávají vyniknout „upířím zubům“. Protože jsou citlivé na světlo, po ozáření kvůli nim vznikají radikály, které dále ničí orgány buněk a ve výsledku způsobují velká poškození tkání. Nemocní se tak kvůli drastickým zjizvením a nekrotám často podobají chodícím mrtvolám.

Jako poslední zde zmíním takzvaný Renfieldův syndrom. Jedná se o čistě psychický defekt, kdy má pacient neovladatelnou chuť na krev, přičemž upřednostňuje lidskou před zvířecí. Tato odchylka může být buďto vrozená, nebo získaná po nějakém traumatickém zážitku, např. vlivem domácího násilí. V první fázi pije člověk krev vlastní, ve druhé už vyhledává krev menších zvířat a ve třetí pak dalších lidí. Zdrojem se mu stává rodina a nejbližší okolí, jeho touha ho často může dohnat až k vraždě.

Stav nesmrti

Charakteristickým rysem upíra je skutečnost, že je mrtvý. Co když tomu tak ale není? Mnoho živočichů zpomaluje své tělesné pochody, aby šetřili energii. Hibernují obojživelníci, plazi a samozřejmě i savci, proč by tedy nemohl mít i upír svoji specifickou obdobu zimního spánku? Hlavní důvody, proč považujeme upíra za mrtvého, jsou dva: nízká tělesná teplota a nulová srdeční činnost. Podchlazení nemusí být nutně smrtelné, studenokrevní živočichové získávají teplo ze svého okolí a příliš jeho teplotu nepřevyšují. Některé druhy žab dokonce mohou zmraznout obalené sněhem a ledem a přesto na jaře znovu ožívají. Díky mikroorganismům také známe různé metody, jak se vyhnout poškození tkání tvorbou ledových krystalků uvnitř buněk.

Absenci tepu lze vysvětlit poměrně snadno a souvisí právě s nízkou tělesnou teplotou. Při podchlazení se stahuje

krev z končetin a periférií k vnitřním orgánům a mozku, protože ty je potřeba udržet provozuschopné; ztráta prstů či končetin, ke které dochází při silných omrzlinách, na rozdíl od selhání jater smrtelná není. V případě, že by se tepová frekvence pohybovala pod deseti úderů za minutu, nejevil by upír známky života. Někteří vrcholoví sportovci přitom během spánku běžně dosahují hodnot kolem 35/min, aniž by jim to působilo jakékoli zdravotní obtíže. Dalším faktem je, že k ověřování upírových životních funkcí dochází obvykle právě ve fázi, kdy je „mrtvý“, navíc často ve stresu. Při vypjatých situacích, jako jsou přírodní katastrofy nebo různé nehody, se občas zmýlí i školový zdravotník a u osob s velmi nízkým krevním tlakem nemá laik šanci tep nahmatat. Je tedy docela dobře možné, že při měření životních funkcí upíra během jeho aktivní noční fáze by byla získaná data srovnatelná s normálním člověkem.

Mezi často zmiňované vlastnosti upírů patří dlouhověkost a regenerace zranění. Jedno souvisí s druhým. Každá buňka v těle má již při svém vzniku předem určeno, kolikrát se bude před svým zánikem dělit. Mohou za to tzv. telomery – úseky DNA na koncích chromozomů. Ty se při dělení buňky a zmnožení genetické informace jako jediné neobnovují, ale postupně zkracují. Jakmile dosáhnou určité délky, buňka spáchá harakiri. Samozřejmě existují způsoby, jak to obejít, s přehledem to zvládají jak buňky kmenové (díky enzymu telomerázy), tak bohužel i nádorové. U nich dochází k poškození rozpoznávacího mechanismu, takže buňka nespáchá sebevraždu, ale začne se nekontrolovatelně dělit.

V případě upíra by tedy stačila přítomnost telomerázy v buňkách, což by značně prodloužilo jejich životnost, a zdokonalený enzymový aparát opravující genové mutace. Projevy stárí jsou totiž způsobeny nahromaděním chyb v genomu, které brání buňkám ve správné funkci, bez tohoto opatření by tedy upírům byla dlouhověkost k ničemu. Dlouhodobý útlum organismu při hibernaci (upíři takto mohou prospat i desetiletí)

také napomáhá snižovat opotřebení těla. Regenerace souvisí s méně omezeným množstvím buněk. Ve správné kombinaci s urychlením metabolismu by se i jinak smrtelné rány dokázaly včas dostatečně stabilizovat. Například hadovi se ve chvíli, kdy uloví kořist, zrychlí metabolismus takřka třicetkrát, aby se obnovila střešní výstelka a mohl začít co nejdříve trávit.

Likvidace upíra

Všeobecným známým způsobem, jak se zbavit upíra, je vrazit mu dobře nabroušený osikový kůl do srdce, což znamená, že ho ke své existenci přeci jen potřebuje a potvrzuje tak nepřímou výše popsanou domněnku. Stětí hlavy také dobře splní svůj účel a jak praví jedno úsloví: „S plamenometem vstříc devampyraci“. Oblíbeným prostředkem je i česnek, který obsahuje poměrně významné množství saponinů, jež rozkládají krev. Vzhledem k tomu, že tou se upír živí, není se jeho odporu k němu co divit. V případě takových okolností, jako je nesnášenlivost kříže a svátostí, neschopnost překročit tekoucí vodu či nutnost být do domu pozván, protože jinak nemůže přejít přes práh, je situace již složitější. Vysvětlení může být ale celkem prosté: psychický blok. Pokud je někomu několik desítek let prezentováno, jak zabít upíra, a on se jím pak stane, bude se vyhýbat praktické zkoušce a nebude pokoušet štěstí. Časem pak tato obezřetnost může přerůst až ve fobii, kdy daný upír kvůli psychickému bloku skutečně není schopen tekoucí vodu překročit. Pokud bychom narazili například na japonskou variantu upíra, krucifixu by se vysmál, neboť kulturní rozdíly přinášejí i rozdíly v přístupu k likvidaci.

Krev – tekutina mnoha možností

Upíři nekonzumují jiné potraviny než krev, a to lidskou, v ojedinělých případech nouze si vypomohou i zvířecí. Proč ale právě ji? Pro člověka je představa, že mu někdo zaživa vysává krev, poměrně děsivá, což byl zcela určitě záměr při jejich vzniku. Navíc již od starověku měla krev i různé symbolické významy („krev není voda“). Opravdoví upíři, nebo lépe vampýři, jsou

ale realitou všedního dne, minimálně v Jižní Americe. Některé tamní druhy netopýrů se totiž živí krví vysoké zvěře, jako jsou tapíři nebo prase pekari, a v posledních letech stále častěji i skotu, který je pro ně mnohem dostupnější, z čehož samozřejmě místní farmáři nemají velkou radost.

Vampýr má velice ostré zuby, kterými svoji kořist poraní a následně chlemtá jazykem vytékající krev. Jeho sliny navíc obsahují znečistlivující anestetikum a látky bránící srážení krve, což můžeme pozorovat i u pijavic. Krev je univerzální tekutina, která rozvádí po těle všechny živiny, navíc ve formě, která nevyžaduje takřka žádné další úpravy, jako je trávení a podobně. Krevní plasma tak obsahuje bílkoviny, tukové částičky, cukry, minerály, vitamíny... A samozřejmě vodu. Je tedy ideálním zdrojem energie. Její složení však přináší i velmi rychlou metabolizaci živin a látek v ní obsažených. Díky tomu byli skotští a němečtí vědci při výzkumu v Kostarice schopni určit z analýzy izotopů uhlíku v dechu vampýra jeho poslední oběť, tedy zda to bylo hospodářské zvíře či místní býložravec, protože již hodinu po konzumaci se atomy uhlíku obsažené v krvi přeměnily ve vydechovaný oxid uhličitý. Pro upíra to tedy znamená, že musí pít krev hodně a často, hlavně před uložením k delšímu spánku. Důvody pro volbu krve jako zdroje obživy mohou být ale i zcela jiné. Červené krvinky totiž obsahují hem odvozený od již dříve zmiňovaného porfyrinu, který váže kyslík nutný pro správnou práci buněk. Je možné, že upír si ho neumí sám vyrobit a musí ho tedy

doplňovat z jiného zdroje.

Jako mnohem zajímavější se ovšem jeví možnost, že by zde bylo využito hemového centrálního atomu železa v druhém oxidačním stupni jako zdroje energie. Ve většině chemických sloučenin se totiž vyskytuje ve třetím stupni. V těle jsou železnaté ionty mnohem častěji a uplatňují se v různých enzymech a hlavně v dýchacím řetězci v membráně mitochondrie, kde se syntetizuje adenosintrifosfát (ATP) – nositel energie všech živých organismů na Zemi. Pokud by tedy upírův metabolismus obsahoval šikovnou vycitávku, která by mu umožňovala oxidaci železnatého iontu na železitý získat velké množství energie, byla by jeho dieta pochopitelná. Nesměl by si ji však zpestřovat exotickými zvířaty, protože kupříkladu krev hlavonožců obsahuje místo hemoglobinu, který je díky železu červený, modrý hemocyanin. Ten má jako centrální atom měď, nikoli železo.

Upírem snadno a rychle

Přeměna v upíra není tak snadná jako v případě vlkodlaka, kousnutí nestačí jedno, ale musí jich být vícero za sebou. Podle některých pramenů se ale člověk promění v upíra, pokud se sám napije jeho krve. Stejně jako u lykantropie se mechanismus přenosu nápadně podobá některým infekčním nemocem, ovšem v případě vampyrismu se jedná o nemoc hůře přenosnou. Jako krásný příklad nám může posloužit virus HIV. Ten sice je přítomen ve všech tělních tekutinách, pokud bychom se ale chtěli nakazit líbáním, museli bychom si

s partnerem vyměnit přes tři litry (!) slin, aby se vyskytlo významnější riziko. Při krevní transfuzi už je však šance takřka stoprocentní, což odpovídá výše popsanému typu přenosu upírství. Nabízí se otázka, zda je přenosné i pohlavním stykem, nikde jsem se ale s touto možností zatím nesetkal. Vampyrismus tedy můžeme považovat za nesnadno přenosnou nemoc, přičemž technicky vzato je upír mnohem pravděpodobnější než vlkodlak, protože zásahy do lidského těla by nebyly tak drastické. V případě přeměny v člověko-netopýra by mechanismus byl obdobný jako u vlkodlaka a je popsán v článku „Lykantropie na buněčné úrovni“ v letošním lednovém dvojčísle DAily Mirroru. Absurdity typu transformace v mlhu opomenou.

Hledám krevní konzervu. Zn. Panenství podmínkou

Na konec jsem si nechal krátké zamyšlení nad skutečností, že si upíři často pro své záměry vybírají mladé panny z vyšších vrstev společnosti. Pomineme-li estetické hledisko, za volbou takovýchto dívek může být slabá imunita upíra, neboť u náctiletých dívek byla hlavně ve středověku menší šance, že se setkaly s nějakou prudce nakažlivou nemocí, vysoký společenský status pak tento fakt ještě umocňoval. Epidemie řádily hlavně mezi chudými. Neporušené panenství zase zaručovalo absenci pohlavních chorob. Výběr obětí tedy nemusí mít lyrický podtext, nýbrž zcela pragmatický, a to ochranu vlastního zdraví. 🦋

Werewolf: The Forsaken Chronicles – Follow your leader

Zrcadlový
Šotek:

„Sis dala na čas, proč už ty články o vlkodlacích nepíšeš rovnou jednou za rok? Květen tak daleko není.“

Tma. Světlo. A zase tma. Zvuky a pachy. Cítím hemžení všude kolem. Malí i velcí tvorové, smečky, hejna, stáda. Bojí se. Procházím mezi nimi a třídím, vybírám si – na koho padne los tentokrát? Nakažené a zmrzačené kusy skončí jako první, to je bez debat, ale i sytý vlk občas dostane chuť zdolat výjimečnou kořist.

Kolem to páchne krví, potem, strachem a sexem. Mohl bych se tím sjíždět od rána do večera.

Lovecký ráj.

Přesto je něco špatně. Něco mi říká, že sem nepatřím. Ještě ne...

„Probral se. Zavolej Summer.“

Znova zpátky ke světlu. Probouzení...

Od snění k realitě. Všechno mě bolí, jako kdybych dostal šílenou nakládačku. A jak si tak matně vzpomínám, taky že jo. Chvilí doluju v paměti, ale pak mě to praští přímo mezi oči – smrad, špína a hnus, temnej tunel a zmítající se nepřítel. Nakonec jsem ho dostal. Nebo ne?

Pomalu rozlepím oči a rozhlídnou se po místnosti. Nevypadá to tu jako v kanále; popravdě mi to až podezřele připomíná obyčejný lidský obydlí, až na to, že to tu nepáchne člověčinou ale spíš... mokrým psem?

„Idiote,“ ozve se někde nade mnou. S jistým obtížem zaostřím. Vidím nějak divně, jde to líp, když nechám jedno oko zavřený. Hned toho zalituju a znovu se dobrovolně ponořím do tmy; stejně už vím, s kým mám tu čest. Vlastně je to známej hlas, ale skrz to vrčení mi to v první chvíli nedošlo. Pořád poslepu se pokusím vytáhnout do polosedu, ale okamžitě to vzdám, když mi prudká bolest pod žebry připomene, proč jsem tady. Postel zaskřípe a mírně se zhoupne, když se moje společnice přesune z jejího čela vedle mě.

„Idiote,“ zopakuje, „co sis myslel?“ Zamžourám na ni. Černý vlasy má dneska stažený do ohonu a vymakanou

postavičku schovává v obyčejném černém tričku a džínách. Šedozelený oči na mě sršej blesky, zatíná prsty do prostěradla a kouše se do rtu. Vypadá pěkně nasraně. Vlastně je to děsně sexy. Být to normální ženská, určitě bych ji balil; jenže ona je vlkodlačice, moje parťačka. Rahu z Krvavejch Spárů, přesně jako já. Když dlouho neodpovídám, vycení zuby a vztekle mě praští pěstí do ramene. Sice do toho nezraněnýho, ale stejně mi tím připomene, proč jí celá smečka včetně totemovýho ducha říká Valkýra. Víte, jak to bolí baseballovou holí? „Nudil jsem se,“ zachraptím a hned vzápětí heknu, když mě praští znova. Au.

„Tohle hodláš říct Summer?“

„Kde je zbytek smečky?“ Ignoruju otázku.

„U Chryslera. Shinobi jel pro ně.“

„Aha. Takže tohle je tvůj bejvák? Nastěhovala sis mě do kvartýru a teď mi děláš chůvu? To jste mě mohli rovnou nechat na ulici,“ pravím s pohledem významně upřeným na hromady bordelu na zemi. Hadry, knížky, cédéčka. Jen kolem kytary v rohu je relativně čisto. „Běž do hajzlu,“ sekne po mně podrážděně, ale už není tak rozzuřená. „Raději si rozmysli, co jim řekneš, aby tě Keishin neroztrhnul vejpůl. Chtěl to udělat už tam v hníždě, ale řekla jsem mu, že v bezvědomí by sis to tak neužil.“ „Pěkně děkuju.“

Určitě chtěla ještě něco odpovědět, ale v ten moment oba vycítíme pohyb za dveřma. Valkýra se zvedne a odkráčí ke kuchyňský lince na druhou stranu místnosti. Nevidím, co tam kutí, a nezajímá mě to – právě se totiž dostavili Keishin a Summer.

Chtěl jsem si stát za svým a byl jsem připravenej, že dostanu naplácáno demonstrativně před celou smečkou, ale teď jsem rád, že jsou tu jen tihle dva. Alfa a beta úplně stačí, i bez toho, aby jim zbytek dělal křoví. Zůstávaj stát dva kroky před postelí; Summer v čele a Keishin jí se

knightflyte96

založenýma rukama zlostně zírá přes rameno. Nejspíš si ho sem vzala jako garde – těch jeho devadesát kilo svalů ve mně má vzbuzovat respekt. Mlčím. Čekám, co se dozvím.

„Pobavil ses?“

Začíná to nevinně. Vytáhnu se na jeden loket a oplatím jí to úsměvem. Žádná reakce.

„Byla to celkem sranda.“

Pořád na mě tak idiotsky čumí a tváří se jako ztělesnění klidu a míru. Teď se začínám dopalovat já.

„Hele, jestli mě za to chceš spráskat nebo vyhodit ze smečky...“

Dopovědět to nestihnu, protože Summer se v tu chvíli štekavě rozesměje. Zaskřípu zubama, fakt jsem ji pobavil.

„Vyhodit tě ze smečky? Ne, chlapče, tak jednoduchý to mít nebudeš. Nestrávili jsme dva měsíce hledáním a pak hlídkováním po celý zatracený čtvrti, abychom tě pak prostě nechali jít. Měla bych tě raději seřezat jako štěně, přesně to by sis zasloužil, ale Beshilu už to udělali za mě. Fajn, aspoň si nebudu tupit drápy. Jediný, co potřebuju, je, abys už sakra pochopil.“

O čem to žvaní? Bezmocně se ohlídnu po Valkýře, ale Summer mě okřikne.

„Na ni se nekoukej, ona ti nepomůže.“ Pak hodí hlavou směrem ke dveřím. „Nechte mě s ním.“

Oba poslušně vypadnou.

Nestihnu se ani rozkoukat a najednou ji mám nad sebou, z bezvýrazné hubené blondýny je běsnící saň. Oči jí žlutě svítí a drží mě pod krkem jako nedomrlej vejškrabek z vrhu. Mlátím sebou, chci ji shodit, ale je mnohem silnější.

„Fakt si myslíš, že je to taková prdel? Že se prostě sebereš a bez jediného slova půjdeš dát všanc vlastní život, jenom proto, že nevíš, co s roupama? Uvědomuješ si, jak málo vlkodlaků se poslední dobou mění? Děcka pitomý, jsi tu první za celý tři roky!“

Konečně trochu povolí sevření a já se můžu nadechnout.

„A co má být? Je to sakra můj život, a ty nejsi moje matka!“ Znova nemůžu dejchat, tentokrát má nos jen pár centimetrů od mého obličeje a vrčí jako nestvůra z pekel. Je to tak nepříjemný, že musím odvrátit pohled, teprve v ten moment se trochu uklidní.

„Ne, blbečku. Ve skutečnosti jsem mnohem víc – já, Keishin, Shinobi i všichni ostatní. Celá smečka je teď tvoje rodina, jinou nemáš. Jsme jedna krev a jeden za druhého bojujeme

na život a na smrt. Zkus bejt pár tejdnu sám, pokud to vůbec přežiješ. Dřív nebo později si tě najdou, duchové, Čistí nebo hostitelé, to je fuk. Pro všechny je dobřej vlkodlak jedině mrtvej vlkodlak a je sakra těžký se bránit, když se nemůžem jeden na druhýho spolehnout. Navezl jsi celou smečku do sraček a nechal nás, ať tě z toho vysekáme. Trvalo nám celou noc, než jsme to tam vyčistili, a ještě k tomu jsi dožral totemovýho ducha. Cejtiš se fajn?“

„Takže je po něm? Ta krysa... Dostal jsem ji!“ Možná to znělo až trochu moc triumfálně, ale Summer přece jenom trochu splaskne. Odvážím se kouknout jí zase do očí. Má je unavený, nejspíš už pár dní nespala. Sleduje mě přesně tím přísným pohledem, před kterým každý, kdo má aspoň trochu rozumu, o dva kroky ucouvne. Ona i Keishin si vybojovali místo u Vládců Bouře, ale teď už konečně začínám chápat, proč je alfou smečky právě ona. Jako Ithaeur má ve zvyku řešit věci přímo a nebát se říznout do živýho, zatímco Keishin, náš jedinej Cahalith, je prostě chvílema až příliš... hm... teatrální.

Stiskne čelisti a tetování na krku se jí zavlní. Pak konečně sundá koleno z mého hrudníku a posadí se vedle. Oddechnu si, že se konečně vzdala úmyslu prohodit mě oknem z druhýho patra.

„Jo, chcípnul. Střepinu jsme zničili. To ale pořád nemění nic na tom, že jsi málem porušil zákaz totemovýho ducha. Ani ti nebudu vykládat, kolik sil mě stálo to urovnat, stejně bys to nepochopil, štěně pitomý.“

Raději se zabořím do polštáře a nic neříkám.

I Summer mlčí, pak se zvedne a zamíří ke dveřím, teprve s rukou na klice se ještě zastaví a přes rameno po mně stělí pohledem.

„Ode dneška budeš bydlet tady, a **NECHCI SLYŠET JEDINÝ SLOVO!**“ utne moje protesty, jen co se nadechnu. „Evidentně potřebuješ, aby na tebe někdo dohlížel, a od Valkýry se aspoň naučíš, co to znamená být bojovník a ne prachspřestej rváč.“ Aspoň za sebou netřískla dveřma.

Valkýra se vrací ke své práci. Nic neříká, nechává mě vlastním nočním můřám. Taky ze mě zrovna nekvílí nadšením. Teprve když se bytem rozvoní maso a ona mi na talíři přinese obrovské krvavé steak, prohrábne mi vlasy a řekne mi vlastně docela mile, že jsem fakt kretén, vím, že to snad nebude tak hrozný...

Slovníček:

Totemový duch: Většina smeček časem uloví a spoutá svůj totem, který pak slouží jako jejich spojenec při komunikaci se světem duchů, maskot a rodič současně. Totem bývá duch mírné síly, obvykle zvířecí či jinak přírodní. Jen mizivé procento duchů se ke smečce připojí dobrovolně a ani samotní vlkodlaci nemusí k dotyčnému duchovi cítit velké sympatie – jeho služby jsou však pro smečku natolik nepostradatelné, že se bez něj neobejdou. Každý (nejen totemový) duch má svůj zákaz, posvátné pravidlo, které nemůže porušit, ani kdyby chtěl. Pokud si smečka zvolí ducha za svůj totem, musí přijmout a respektovat i jeho zákaz. Vlkodlak na rozdíl od ducha může zákaz porušit, u takové zrady je však velké riziko, že se totem natolik rozzuří, že se tím poruší poutací rituál a on od smečky uteče, což představuje opravdu citelnou ztrátu.

Alfa a beta: Vlkodlaci mají dostatek vlčích instinktů na to, aby tvořili smečky. Ten samý instinkt je vede k tomu, aby agresivně soupeřili o vůdčí pozici a využívali všech výhod, které z toho plynou. Stejně jako ve vlčí smečce se i vlkodlačí vůdce nazývá alfa; beta je pak označením pro vlkodlaka, který je v hierarchii těsně pod ním. Alfa za smečku jedná a hovoří, často se však stává, že moudrý vůdce přenechá tuto zodpovědnost jinému členu smečky, který má pro řešení situace větší vlohy – například alfa Rahu ustoupí při vyjednávání s duchy Ithaeurovi nebo Elodothovi, a tak dále.

První proměna: Vlkodlak se nejčastěji poprvé promění během puberty, ačkoli vyloučeno to není ani v mnohem pozdějším věku. Vlkodlačí smečka, na jejímž území se nový vlkodlak pohybuje, dokáže tuto blížící se událost předem vycítit. Velmi často si nováčka označí a snaží se dohlédnout i na jeho první proměnu, která bývá velmi zuřivá a ničivá, a posléze mu aspoň trochu pomoci zorientovat se ve zcela neznámém světě. Někdy jej přijmou mezi sebe, jindy si nový vlkodlak musí najít novou smečku v jiném teritoriu.

Ithaeur: Další z Měsíčních znamení, vlkodlak proměněný pod srpkem. Ithaeur je okultistou vlkodlačího světa; tam, kde Cahalith nebo Elodoth ukolébají ducha sofistikovaným zdůvodněním, Ithaeur jej nekompromisně spoutá pomocí magie a přinutí k poslušnosti. Nikdy se nemůže zcela odloučit od temného světa na druhé straně; jeho život je obzvlášť nebezpečný a plný nástrah.

Cahalith: Vlkodlak proměněný pod vydatým měsícem. Vypravěč, vizionář a strážce vlkodlačích tradic. Často se ztrácí ve snění, nahlíží do minulosti a někdy i do budoucnosti, umělecká tvorba je přivádí až k extatickým stavům. Téměř každý Cahalith zná mnoho epických vyprávění a historek a má přístup k tuctům dalších skrze spojení s duchy.

Vládci Bouře (Storm Lords): Vládci Bouře ovládají politiku Zavržených.

Jsou zosobněním síly elementů a politických ambicí. Vládci Bouře opravdu nosí ideály vlkodlaků ve svém srdci a považují za svou zodpovědnost vést zbytek Lidu k dodržování těchto ideálů. Ale to vyžaduje pevnou ruku a velící vzezření, takže nechat uniknout nejmenší známku slabosti je přísně zakázáno.

Chudí rytíři Šalamounova chrámu 6. díl

A je tu poslední díl půlročního seriálu o Templářích. Nutno podotknout, že právě konec tohoto řádu ho učinil tolik slavným. Je až absurdní, jakého postavení a moci rytíři Templu dosáhli a jak neslavně následně skončili. Pojďme se podívat na to, kdo za to mohl a co nám po templářích zůstalo.

Jacques de Molay

V roce 1293 byl dvacátým třetím a zároveň i posledním velmistrem rytířů Templu zvolen Jacques de Molay. Byl výmluvný a velmi kritický k přístupu křesťanů k obraně Svatého hrobu. Jakoukoli smlouvu s muslimy chápal v lepším případě jako slabost, v horším jako zradu. Během svého života ve funkci velmistra se setkával s nezájmem o uspořádání další křížové výpravy do Svaté země, což po katastrofálních výsledcích prakticky všech předchozích tažení nebylo tak udivující, a marně se pokoušel o získání prostředků k jejímu financování.

Odmítal návrh předních osobností středověké Evropy sloučit se s konkurenčním řádem johanitů, neboť dřívější vojenské neúspěchy ve Svaté zemi byly poznamenány rivalitou mezi oběma řády. Na druhou stranu se nebránil spolupráci právě se špitálníky v boji proti nevěřícím. Společně se snažili posílit pozici Kypru jako vojenské základny a také podporovali snahy uzavřít spojení s Mongoly proti muslimům. Při obvinění řádu z kacířství byl pevně přesvědčen, že se jedná o omyl, který dojde vysvětlení, bránil řád a neuznával doznání vynucená mučením. Doba, okolnosti a protivník však byli silnější než osamocený velmistr.

Konflikt s francouzským králem

Po porážce ve Svaté zemi se dlouho skrývaná zášť vůči majetku a moci templářů mohla bez nesnází dostat na povrch. Řád byl kvůli papežským výsadám s podezřením a nechuť dlouho sledován evropskými šlechtici. Také mnohdy neomalené chování členů řádu vyvolávalo nevraživost mezi sousedy i ve všeobecném povědomí. Bohatství templářů navíc zjevně neodpovídalo jejich souhrnné bilanci úspěchů v boji.

Odhaduje se, že na konci 13. století členové řádu čítali asi 7 000 rytířů, šikovatelů, služebních bratří a kněží. Spolupracovníci a spříznění jednotlivci tento počet ještě výrazně zvyšovali.

Řádu patřilo zhruba 870 hradů, komend a budov. Jejich nezávislá ozbrojená přítomnost v Evropě nemohla ujít pozornosti a vytvářela neustálé napětí. Templáři měli skutečně jedinečná privilegia, o kterých se ostatním řádům mohlo jen zdát. Měli moc vyhlásit válku a uzavřít mír podle vlastních podmínek. Nemohli být povoláni do boje na přání krále a byli osvobozeni od královských nebo šlechtických daní a poplatků. Stáli stranou vytrvale narůstající centralizované moci monarchie, což se setkávalo s velikou nelibostí u panovníka.

Filip VI Sličný byl korunován francouzským králem v roce 1285 a stal se nejmocnějším vládcem v Evropě. Rozuměl moci, uměl manipulovat s lidmi, byl lstivý, chladný, obratný, inteligentní a odhodlaný, s instinktivním citem pro psychologii a uznáván jako polobožská bytost. Francie jako rozmachující se světová velmoc čelila neustálým problémům s financemi, které se Filip snažil vyřešit zaváděním nových daní a řadou půjček. Dokonce uvalil daň i na církev, což vzbudilo značnou nelibost u papeže Bonifáce VIII.

V roce 1296 papež vydal bulu, ve které zakazoval zdanění církve, Filip zase odpověděl zákazem vývozu neraženého kovu, čímž značně omezil církevní desátky putující do Vatikánu. Bonifác roku 1303 Filipa exkomunikoval a zamýšlel dát do klatby celý francouzský národ. Dříve než ale stihl vydat novou bulu, byl násilně uvězněn ve své letní rezidenci v Agnani. Ve svých šestaosmdesáti letech nevydržel podmínky věznění a do měsíce zemřel. Nový papež byl ve své funkci sotva osm měsíců, když i jeho zradilo zdraví. Filip následně uspěl se svým kandidátem, který byl zvolen jako Klement V. Ten se brzy stal jen loutkou v králových rukou, dokonce přesunul své sídlo z Říma do Avignonu, čímž začalo první papežské schizma známé jako „babylónské zajetí“, trvající až do roku 1377.

Filipova finanční situace se nelepšila, a tak v červnu 1306 vyhlásil návrat

Francie k plnohodnotné měně a trvale ztrojnásobil ceny. Tento čin vyvolal mezi lidem vlnu nepokojů a král se dokonce na tři dny uchýlil do bezpečí pařížského Templu. Během té doby se sám přesvědčil o vojenské a finanční moci tohoto „království“ uvnitř jeho vlastního francouzského království. Předchozího roku, po smrti své manželky, Filip žádal o členství v řádu, ale bylo mu zamítnuto, což jen posílilo jeho antipatie vůči templářům. Také měl od řádu půjčenou značnou sumu, jejíž reálná možnost splátky byla v nedohlednu, a v neposlední řadě chtěl – neúspěšně – sjednotit řád johanitů a templářů v jeden, aby posléze stál v čele jeho syn Ludvík. Králi šlo samozřejmě o majetek a bohatství, které by tímto způsobem získal. Jeho zášť vůči templářům narůstala, až s pomocí svého rádce Guillaumea de Nogaret vymyslel konečný plán.

Uvěznění a výslech

Papež Klement V rozeslal 6. června 1306 dopisy, kterými svolával velmistry templářů a johanitů na audienci v Poitiers, aby projednali novou křížovou výpravu. Jacques de Molay nejprve navštívil Paříž, kde uložil své cennosti v Templu a setkal se s králem. Filip ale zřejmě velmistra oklamal, jelikož ten odjížděl na jednání s papežem přesvědčen o pokračujících dobrých vztazích mezi řádem a panovníkem. Filip poté předložil Klementovi řadu děsivých obvinění proti templářům a ujistil ho, že má výpovědi od spolehlivých svědků. Požadoval jejich prošetření a potrestání viníků. De Molay byl při setkání s papežem rozhořčen a horlivě popíral křivá obvinění. Klement se s jeho odpovědí spokojil a velmistr odjel zpět do Paříže na tajné setkání kapituly. Do všech templářských domů byl rozeslán oběžník, který bratrům připomínal povinnost mlčet o tajnostech řádu. Filip se ovšem svého plánu jen tak nevzdal. Trval na obvinění templářů. Žaloba nesla charakteristické známky ruky Guillaumea de Nogaret, králova nejbližšího rádce, ale především známého fanatika a odborníka na obviňování svých obětí z čarodějnictví, kacířství a sexuální

perverze. Nogaret se navíc na templáře velmi hněval kvůli odsouzení svého otce a jeho upálení za kacířství během Abigenské výpravy, kterou řád roku 1209 vedl.

Král poslal 14. září 1307 svým policejním úředníkům zapečetěný pokyn. Vyžadoval, aby byly diskrétně prováděny přípravy k uvěznění všech francouzských templářů na úsvitu 13. října 1307. Zatykač obviňoval řád ze zločinů proti Bohu, Kristu, církvi, Evropě a obecné mravopopčetnosti, jako jsou kacířství, čarodějnictví, zrada a sexuální zvrhlost. Záměrem takto důrazného nařčení bylo přesvědčit úředníky, aby se nerozpokovali jednat proti tak vysoce postaveným občanům. Datum 13. října připadalo ten rok na pátek a právě od hromadného zatykání templářů vznikla pověra o nešťastném dni.

Hlavním svědkem proti řádu byl Esquin de Floyran, nespokojený francouzský templář. Našli se další tři svědkové, kteří potvrdili jeho výpověď, a během léta roku 1307 pověřil král Filip dvanáct špehů, aby se vetřeli do uzavřeného společenství. Ti údajně hlásili, že obvinění jsou pravdivá, a postupně se nacházeli další osoby, které opomohly k pošpinění řádu. V pátek 13. října 1307 bylo pozatýkáno okolo 5000 templářů, vyvážnout se podařilo sotva dvaceti členům řádu. Náhlé uvěznění bylo od Filipa geniálním tahem jak zabránit zdoluhavému vyšetřování templářů na svobodě, kdy by se mohli hájit zákonnými prostředky a nakonec možná i vyvážnout.

Je pravděpodobné, že templáři se dozvěděli o přípravách útoku proti jejich řádu, ale patrně ho nepovažovali za příliš reálný. Skutečností nicméně je, že loď templářské flotily z přístavů odpluly a po útoku na řád se přemístily do portugalských a skotských přístavů, mnoho řádových pokladů bylo převezeno a tajné dokumenty zničeny. Filip využil svých mluvčích a dominikánských inkvizitorů k přesvědčení veřejnosti. Zatčení templáři strávili téměř rok ve vězení, což mnohé zlomilo k tomu, že přiznali vinu, odhodlání jiných zase zničilo použití útrpného práva. Mučení bylo

ve středověku legální a uznávanou metodou provádění výslechu. Inkvizice v přesvědčení o svém svatém poslání plně využila své možnosti a nedala tak templářům šanci na spravedlnost. Pod bolestí z palečnic, španělské boty, skřipce, tak zvaného „strappada“ (vyslýchanému byly za zády spoutány ruce provazem, za který pak byl vytahován ke stropu, čímž došlo k vykloubení ramen) či mučení ohněm se templáři jeden po druhém přiznávali k hrůzným činům, které nikdy nespáchali. Další osvědčené techniky byly bití, hladovění, strava o chlebu a vodě, odpírání spánku, spoutání okovy nebo řetězy, nepředstavitelné hygienické podmínky a v neposlední řadě slovní a psychické týrání. Mnoho obviněných při mučení zemřelo, jiní si v zoufalství vzali život sami.

Mezi templáři byli vybráni vysocí představitelé, jejichž odpor zlomila inkvizice, aby před soudem přednesli svá doznání – mezi nimi byl i Jacques de Molay. Dosvědčili, že jejich přijímací rituál obsahoval popření Krista, plivání na kříž, obscenní polibky a vyzývání příšerné modly ve formě lidské hlavy. De Molay dokonce poděkoval „nejkřesťanštějšímu králi Filipovi“ za odhalení těchto zločinů a přikázal ostatním bratrům přiznat vinu.

Obvinění

Z pařížských výslechů se dochovalo 138 výpovědí, z nichž pouze 4 trvaly na nevinu. Všichni ostatní se přiznali ke kacířství, popírání Krista a dalších hříchů, za které byli následně odsouzeni. Vyšetřovací komise nakonec 12. srpna 1308 vydala Faciens

misericordiam, seznam prohřešků a poklesků templářů, za které měli být potrestáni. Jednalo se o 127 obvinění, z nichž se mnohá v různé podobě opakovala. Z nejzávažnějších je nutno zmínit, že při obřadu přijímání údajně vyžadovali po svých členech zapření Krista a jiných svatých, učení, že Ježíš nebyl opravdový bůh, poplívání a pošlapání kříže, nevěra v církevní svátosti nebo pohrdání pravou vírou. Dále prý měli velmistr a preceptoři prohlašovat, že mohou dát členům rozhřešení, v průběhu přijímacího obřadu se kandidát a preceptor líbali navzájem na ústa, pupek, odhalené břicho, bradavky, konec páteře nebo penis, homosexuální vztahy byly členům ukládány jako příkaz a nováčci dostávali pokyn, aby se podvolili pokusům bratří o sblížení. Velitelé řádu prý trestali každého, kdo se odmítl podílet na neslušném chování, a řád nemorálním způsobem finančně profitoval a odmítal poskytovat potřebné almužny a pohostinství.

Neposlední z obvinění se týkala zbožšťování jakési modly. Její popisy se výpověď od výpovědi lišily, ale celkově se mělo za to, že modla řád ochraňuje a dává mu bohatství. Tato „templářská hlava“ se měla údajně vozit z jedné kapituly do druhé a Hugo de Pairaud, vizitor řádu, druhý v pořadí velení po velmistrovi, popsal, že měla čtyři

nohy, dvě vpředu a dvě vzadu. Ostatní uvedli, že byla příliš hrozná, než aby ji mohli detailně vylíčit. Že měla vousy, nebo ďábelskou podobu, nebo dvě tváře se dvěma bradkami, že byla vyrobena ze stříbra s rubíny v očích důlcích a budila dojem staré pleti, že byla naprosto hladká na dotyk, že se jednalo jednu hlavu, nebo o hlavu až se třemi tvářemi, nebo o lebku, kresbu nebo malou mosaznou či zlatou sošku, a tak dále. Eliphas Lévi stylizovat tuto „templářskou hlavu“ do podoby ďábelské karty – Bafometa, oboupohlavního Pána zasvěcení.

Přes důkladnost pátrání byla objevena pouze jedna „hlava“. Jednalo se o velkou dutou ženskou bustu ze stříbra, ve které byla lebka zabalená v červeném plátěném rubáši, s nápisem, který ji označoval za „Caput LVIII“, tedy „hlavu 58“. Písmo svaté vysvětluje, že to byla lebka svaté Eufémie, jedné z jedenácti panenských mučednic. Tato legenda se vztahuje ke svaté Uršule a jejím družkám z doby prvních staletí křesťanské éry.

Odsouzení a zrušení řádu

De Molay bláznivě věřil v papežskou spravedlnost a celý řád s ním v této naději přišel o šanci bránit se křivým nařčením. Už samotné obvinění dokazovalo ve středověku jejich vinu, neměli možnost sestavit si obhajobu, svědkové na jejich obranu byli sami obvinění z křivé výpovědi a přiznání se vymáhalo jakýmkoli způsobem. Mnozí rytíři zemřeli při mučení nebo v žaláři na špatné zacházení, zbytek se pod nátlakem přiznal. Pokud bylo vynucené přiznání později odvoláno, dotýčný byl jako zatvrzelý kacír automaticky odsouzen k božímu trestu upálení.

Papež i král trvali na tom, že řízení proti templářům bylo vedeno nezávisle a spravedlivě, že je řád vinen a je třeba ho rozpustit. Papežská komise jmenovaná Klementem a schválená Filipem se třikrát sešla, aby rozhodla o osudu templářů. Na druhém sněmu vystoupila na obranu řádu řada bratří v čele s Pierrem de Bologna. Ten ve svém proslovu připomněl komisi účinky mučení a vězení na lidskou psychiku a odmítal údajnou spravedlnost. Také upomínal na dvě století věrné

služby, které řád prokázal všem křesťanům a hlavně papeži. Poprvé po třech letech se situace obrátila ve prospěch templářů. To nemohl papež, ovlivňovaný králem, dopustit. Arcibiskup Phillip de Marigny na třetím sněmu prohlásil přes padesát templářských bratří, kteří svědčili ve prospěch řádu, za zatvrzelé kacíře, jelikož změnili svou mučením vynucenou výpověď. Rytíři byli prakticky okamžitě odvedeni a upáleni, přesto do poslední chvíle obhajovali svou nevinu.

Od té chvíle hranice hořet prakticky nepřestaly. Během několika dní bylo upáleno na 120 templářů a v příštích měsících následovali další. O půl roku později, na posledním sezení, se už našlo jen velmi málo svědků, kteří řád bránili. Ač komise nakonec shledala, že většina obvinění nebyla prokázána, našlo se dost důkazů o nepravděpodobných činech. To Filipovi stačilo. Na církevním koncilu v roce 1311 ve Vienne Klement formálně vyzval templáře, aby se obhajovali, a ke svému velikému překvapení se dozvěděl, že existuje přes 1500 členů řádu, kteří jsou ochotni svědčit. Urychleně proto nechal jejich zástupce zavřít do vězení, aby tak odradil další možné svědky.

Papež shromáždění kardinálů předvedl svou bulu Vox in excelso, ve které uznal, že důkazy pro zrušení řádu jsou nedostatečné, ale pošpinění dobrého jména je takové, že už do řádu nikdo nebude chtít vstoupit. Tento kompromitující fakt zcela zastínil úspěšné dvoustleté působení templářů ve Svaté zemi. Čtyřpětinaová většina odhlasovala zrušení řádu, čímž dne 3. dubna 1312 po 194 letech přestal

oficiálně existovat řád Chudých rytířů Krista a Šalomounova chrámu.

O osudu dosud přeživších templářů rozhodovaly provinční sněmy, které byly většinou více či méně milosrdné. Pokud se rytíři či jiní bratři pokorně přiznali ke svým hříchům a podřídili se vůli církve, mohli i nadále žít v takzvaných templářských domech nebo přestoupit k jinému řádu a tam plnit vůli boží. Řada templářů však trvala na své nevině, čímž si podepsali ortel smrti a skončili na hranici jako zatvrzelí kacíři.

Čtyři nejvyšší templářští představitelé – velmistr Jacques de Molay, vizitátor Francie Hugo de Pairaud, preceptor Normandie Geoffrey de Charney a preceptor Akvitánie Geoffrey de Gonneville – byli postaveni před speciální komisi v Paříži. Soud měl být pouhou formalitou, protože jejich osud už byl předem určen: měli skončit v doživotním žaláři. Ovšem velmistr a preceptor Normandie svá přiznání opět odvolali a trvali na nevině své i řádu. Rozsudek byl v tu chvíli nemilosrdný – jako zatvrzelí kacíři byli odsouzeni ke smrti upálením, které se ještě téhož dne odpoledne uskutečnilo na Ile de Javiaux, malém ostrově uprostřed Seiny. Tím 18. března 1314 definitivně skončily jakékoli naděje všech templářů v Evropě i mimo ni. V jiných evropských zemích buď k zatýkání templářů vůbec nedošlo, nebo nebyli vystaveni útrpnému právu, a tak masové procesy proběhly pouze ve Francii. Po oficiálním zrušení řádu přešli zbývající templáři k jiným řádům – například k johanitům nebo německým rytířům.

Fakta nebo fikce?!

Konspirační teorie vysvětlující příčinu likvidace templářského řádu jdou často ještě mnohem dále, než připouští nejčastěji přijímané vysvětlení (totiž že příčinou byla snaha o získání templářského majetku a konsolidace geopolitické moci). Avšak stanovisko katolické církve je v každém případě takové, že šlo o neoprávněné pronásledování, templáři se ničeho zlého nedopustili a papež byl k tomuto činu donucen. V roce 2001 objevila dr. Barbara Frale v Tajných vatikánských

archivech tzv. Chinonský pergamen, dokládající, že již v roce 1308 papež Klement V psal svým kardinálům, že nevěří v herezi templářů.

Legenda

Již velmi brzy po založení řádu byli templáři podezříváni z nejrůznějších přestupků a zločinů. Proslýchalo se, že rytíři uzavírali spojení s muslimskými bojovníky (což je pravda), někdy i proti zájmům křesťanských panovníků (tomu už dnešní historikové tolik nevěří). Údajně měla jádro templářů tvořit tajná organizace, jejíž kořeny sahaly ještě do pohanských dob před počátky křesťanství. Později byli rytíři řádu obviňováni z pořádání magických rituálů, uctívání pohanských model a jiných kacířských činů.

Poklad

Zvěsti o nesmírném bohatství templářů se šířily Evropou a byly pokládány za pravdivé, stejně jako tvrzení o tajných skrýších plných zlata a šperků. Tajemství templářského pokladu se snaží někteří hledači senzací odhalit dodnes. Historikové jsou však skeptičtější. Zrušením řádu sice Filip Sličný získal téměř veškerý jejich majetek, kromě části, která přešla do vlastnictví jiných spřízněných řádů, onen známý tajný poklad však nalezen nebyl. Dokonce ani neexistují listiny, které by jeho existenci potvrzovaly. Nelze vyvrátit nesmírný přísun bohatství do řádu, který se po celá staletí nezmenšil, ale mnohem pravděpodobnější než jeho akumulace je skutečnost, že takto rozsáhlá organizace také nutně musela mít obrovské výdaje. Jedna z oněch nepotvrzených teorií hovoří o tom, že templáři byli varováni před zatčením spřízněnou duší, ale měli dost času jen na ukrytí svého pokladu, sami se zachránit nestačili. Dodnes

není jisté, která varianta je správná, každopádně legendy o templářském pokladu přetrvávají.

Prokletí Kapetovců

Rychlý konec kapetovské dynastie mezi lety 1314 a 1328, kdy zemřel francouzský král Filip IV Sličný, jeho tři synové i jediný vnuk, vedl k obecné víře, že dynastie byla prokletá. Stejně tvrzení vyplývá i z legendy, že velmistr Jacques de Molay bezprostředně před svojí smrtí proklel Filipa i papeže slovy: „Klemente, nespravedlivý soudce a krutý mučitel, do čtyřiceti dnů se setkáme před Božím soudem! A s tebou, králi Filipe, do roka také!“ Papež skutečně následoval velmistra na věčnost o třiatřicet dní později, král zemřel osm měsíců po prokletí. Tři z jeho synů nastoupili na trůn, ale do čtrnácti let zemřeli, a tak skončila třisetletá vláda přímé linie kapetovské královské rodiny.

Dávné relikvie

Templáři byli také později spojováni s mnoha legendami týkajícími se řady tajemství a mystérií, pocházejícími z nejstarších dob. Snad nejznámějšími z nich jsou ty o Svatém grálu – poháru, ze kterého měl pít Ježíš Kristus při Poslední večeři. Podle jedné z legend Josef putoval s Máří Magdalenou do francké Evropy. Magdalena tam porodila Ježíšovy potomky – Merovejce. Tak se grál dostal do Francie, kde ho později údajně získali templáři a kalich je měl chránit. Některé legendy říkají, že Svatý grál byl převezen do Skotska během útlu řádu v roce 1307 a že byl ukryt pod Rosslyn Chapel ve vesnici Roslin (kterou si známý autor bestsellerů Dan Brown vybral pro rozluštění zápletky své knihy Šifra mistra Leonarda). Řád prý také objevil Archu úmluvy, schránku obsahující svaté předměty starých Izraelitů včetně kamenných desek popsaných samotným Bohem. Tyto legendy vycházejí především z dlouhé doby, během níž řád sídlil na Chrámové hoře v Jeruzalémě. Některé záznamy také uvádějí, že templáři odhalili tajemství „Mistrů zednářů“, stavitelů původního chrámu, a dozvěděli se, že původní Archa úmluvy byla před zničením prvního chrámu převezena

Menelikem I do Etiopie. Zmínku o tom je možné najít v reliéfech na katedrále v Chartres. Další indicie o pátrání řádu po Arše a odhalení tajemství stavitelů chrámu představuje podle některých existence monolitického chrámu v Lalibele v Etiopii, který stojí dodnes a jehož stavba je (nesprávně) připisována templářům. Ze stejné doby pochází také podzemní kostel v Aubeterre ve Francii.

Výprava do Ameriky

Templáři bývají zmiňováni mezi členy posádky legendami opředené výpravy Henryho Sinclaira, směřující ze Skotska do Severní Ameriky v roce 1398. Existují určité spekulace, že templáři vlastnili mapy pocházející z předkolumbovských výprav do Ameriky a že Kolumbovi navigátoři byli členy nástupnického portugalského řádu. Templářský kříž byl prý v roce 1492 významným symbolem na plachtách Kolumbových lodí.

Návazné řády

I když mezi johanity a templáři vždy panovala velická rivalita, která se často projevovala již ve Svaté zemi, veškerý francouzský majetek zrušeného řádu byl oficiálně převeden právě na špitálníky. O oné oficiálnosti se mluví právě z toho důvodu, že tomu tak zcela nebylo. Ve skutečnosti většinu vlastnictví získali Filip IV a anglický král Eduard II, který současně rozpustil řád v Anglii. V Německu nebyli templáři tolik populární jako ve Francii a Anglii, neboť jim konkuroval řád německých rytířů, a nedošlo k žádnému velkému převádění majetku. Ne ve všech evropských zemích ale ke zrušení řádu došlo. Například aragonský král Jakub II nepředal majetek templářů johanitům; místo toho založil nový řád rytířů z Montesy a přesvědčil papeže, aby tento nový řád mohl hospodařit s aragonským majetkem templářů. Podobně se v Portugalsku zachoval král Diniz, který vytvořil řád Kristův (Christi Militia). Rovněž ve Skotsku odmítl král Robert uposlechnout papežovy výzvy k likvidaci řádu, ostatně sám byl v papežské klatbě, a tak přestože byl značný počet templářů skutečně zatčen, většina ostatních přešla do jiných křížáckých řádů. Existuje dokonce

i teorie, podle níž celé skupiny templářů, kterým se podařilo uprchnout, přešly do ilegality a založily tajné bratrstvo, jež se o tři sta let později stalo základem jiné legendami opředené organizace – Svobodných zednářů.

Závěr

Chudí rytíři Ježíše Krista a Šalomounova chrámu jsou už po staletí spojováni s mnoha záhadami, ale jejich tajemství se nezdá být více než jen náhodnou souhrou osudových rozhodnutí, činů a událostí. Také na jejich popularitě má podíl pouze kusá informovanost veřejnosti o skutečnostech, které formovaly templářskou historii. Templářům nelze upřít zásluhy na vytvoření moderní Evropy, ekonomiky a finančnictví. Jedni tvrdí, že byli prohnitou modlářskou sektou, která si zasloužila zničení, jiní jsou přesvědčení o svatosti řádu a o tom, že po staletí (až do přítomnosti?) hlídají svaté relikvie a posvátná tajemství. Pravda je jen těžko dokazatelná, každopádně s trochou kritického myšlení a zdravé skepse se nám ukáže víceméně reálný obrázek tehdejší skutečnosti. Je na každém jedinci, jak moc se nechá ovlivnit tím nebo oním tvrzením, zda si ponechá představu romantické záhady, nebo se bude striktně držet faktů. Mýtus žije dál svým vlastním životem. Nyní už záleží jen na čtenáři, jaký názor si vytvoří.

Mrchozrout

Daň pokroku

VYKOŘIŠŤOVANÍ DĚLNÍCI
VYTVOŘILI ODBORY! KAPITÁLNÍ
RADA HLEDÁ KOMPROMIS!
The Old City Times (Den první)

Bylo kolem páté hodiny odpolední a asi čtyřicetiletý, dobře oblečený, mírně obtlouklý malý muž si zrovna dopřával svou obvyklou whisky s ledem. Tenhle nenápadný gentleman byl vedoucím Katedry kontramagiky na Průmyslové Universitě Starého Města. Při popíjení měl zavřené oči a seděl v houpacím křesle. V pravé ruce držel chladnou skleničku a levou hladil koženou vazbu prastaře vypadající knihy položené na konferenčním stolku.

Jeho odpolední klid vyrušil ostrý zvuk domovního zvonku. Spěšně dopil svou alkoholovou dávku a hbitě, roztržitě schoval načatou láhev do mezery mezi rozličnými svazky v knihovně za křeslem. Netrvalo to ani deset vteřin a už chvátil neznámému otevřít. Mezitím se ale zvonek ozval znovu, jako by osoba venku neznala strpení. Když otevřel těžké, dřevěné dveře, venku na dlažbě stál jeho student. Byl viditelně rozrušený a přešlapával z nohy na nohu. Tuhle situaci tlustý muž nezažil poprvé. Vlastně byla v posledních měsících čím dál častější.

„Dobrý večer, pane profesore. Mohu dál?“ jeho způsoby zdvořilostí zrovna neoplývaly, ale něco ve studentově hlase profesora přesvědčilo, aby ho

bez zbytečného poučování o dobrých mravech pustil přes práh.

„Dobrý večer, pane Payne. Co vás přivádí do mého skromného...“

Mladík profesora přerušil. Ne hrubě, ale přesto přerušil. „Stala se divná věc,“ začal mladík, „tam ve Whytechapelu. Víte, sháněl jsem tam... ehm... materiály... pro svou seminární práci a...“ Profesor chápavě přikývl.

„...a náhle slyším strašný křik – jakoby někoho na nože brali. A opravdu! Zajdu za roh Manymoney Street a vidím muže ležícího na chodníku!“

„Klid,“ odtušil tlustý muž. „Takové věci se ve Whytechapelu dějí celkem běžně. Vidím, že jste rozrušený. Dáte si se mnou skleničku?“

„Rád,“ odpověděl mladík oslovený jako pan Payne. Bylo mu něco kolem dvaceti, byl vysoký a atleticky stavěný; tvář měl pohlednou a nosil módní, pěstěný knírek. Hnědé, hluboké oči prozrazovaly, že toho zažil víc, než se na první pohled zdálo.

Profesor jej pozval dál do svého domu a nalil dva poctivé panáky whisky. Ve sklenicích se kdovíodkud vzal čerstvý led.

„Posaďte se, pane Payne, a povězte mi, co vás na vašem zážitku tak podivně rozrušilo. Tuším, že obyčejná vražda vás tak nevykolejí.“

Student se nervózně napil a pokračoval ve svém vyprávění. „Ten muž byl očividně mrtvý. Nevykazoval žádné

známky života, opravdu. A co bylo ještě podivnější, nevykazoval ani žádné znaky násilného zabití. Prostě to vypadalo, jako by najednou... Ještě mne napadlo, že by to mohl být jed...“

Profesor zase přikývl. „Měl jste dostatek času k důkladnému ohledání mrtvého?“

„Neměl, pane. Sotva za tři minuty přijel konstábl a koroner. Nemohli věřit vlastním očím... jako svědka se mne ptali, co jsem viděl a slyšel. Řekl jsem jim to, co teď vám... až na jednu věc.“

„Jakou věc, pane Payne?“

„Byl to dnes již třetí případ úmrtí, jehož jsem byl svědkem.“

Profesor na sobě téměř nedal znát překvapení.

„Musím říct, že s vaší nepřekonatelnou schopností přitahovat ta nejhorší magická nebezpečí a s tím, co jste mi sdělil, to vypadá na solidní záhadu. Nemám dnes co na práci, takže dopijte a počkejte na mne venku, prosím. Zajdeme si na malý výlet do márnice.“

Profesor na sebe navlékl kabát, který sahal až téměř na zem, a na hlavu nasadil černý cylindr. V rukou pak nesl vycházkovou hůlku se stříbrnou hlavicí. Vyšel před dům, kde ho čekal pan Payne, a společně vyrazili směrem k městské márnici. Byl již večer a přšelo, na ulicích se začínala tvořit mlha a bludičky uvězněné v lampách začínaly svítit svým přízračným světlem.

„Jak získáme přístup do márnice? Použijete magiku?“ zajímal se student. Profesor se srdečně zasmál.

„Ne, pane Payne. Můj bratr Jonathan je jejím ředitelem. Ale můžete to nazvat jistým druhem magiky...“

„Jakým?“

„Rodinná magika.“

„Zní to hrůzostrašně.“

„Vidíte?“

Na místo dojeli drožkou. Márnice byla velká, rozlehlá budova s několika křídly; přiléhalo k ní krematorium. Sloužila celému Městu a vlastně v něm byla jediná. Denně do jejích útrob bylo nohama napřed vneseno několik desítek mrtvol – to podle momentálního stupně kriminality.

Přístup do policejní márnice neměl jen tak někdo, ale profesora Graye stál jen jediný nepříjemný rodinný rozhovor.

Tři nebožtíci leželi na pitevních stolech vedle sebe. Vypadali znuděně. Profesor a žák ale měli štěstí, úřední pitva ještě nezačala. Těla byla v takovém stavu, v jakém sem byla přivezena. Tři špinaví, zanedbaní muži. Případem opilců, kteří zemřeli ve Whytechapelu na otravu alkoholem, se zřejmě nikdo nehodlal přehnaně zabývat.

„Důkladně je ohledejte, pane Payne. Uvidíme, jestli jste se doučil látku z minulých pěti lekcí.“

Žák řekl něco jako „uhm“ a už mrtvolu ohledával. Rukama přejížděl asi pět centimetrů nad ztuhlými těly. Měl při tom zavřené oči a soustředil se, až se mu z čela lil pot. Měl pocit, že ho profesor zkouší, a nehodlal ho zklamat.

Profesor Gray zatím těla prohlédl pouhýma očima. Žádná ranka, kudy by do těla vešel jed. Žádné charakteristické zbarvení ani jiné znaky otravy. Ti lidé zemřeli zničehonic, tak, jak stáli na ulici. Protože jim nikdo nezatlačil oči, tvářili se dosud překvapeně; a bolestivě.

„No, pane Payne, cítíte něco?“

„Krom formalínu, pane profesore? Cítím stopy neidentifikovatelné magiky. Alespoň pro mne neidentifikovatelné.“

„Výborně, pane Payne. Jste neobyčejně vnímavý, když se snažíte. Řekněte mi ještě, zda jste si všiml ještě něčeho zvláštního.“

„Ehm... ta ma... všiml jsem si...“

„Nezkoušejte to, studente. Tihle muži nejsou mrtví.“

„Ne?“

„Ne,“ přisvědčil profesor. „Jsou totiž nemrtví. Setkal jste se někdy s nemrtvým, pane Payne?“

„Ne.“

„Tak teď máte jedinečnou možnost poznat, jak se chová nemrtvý v takzvané postevokativní fázi.“

„A jak se chová, pane profesore?“

„Nijak, pane Payne, nijak.“

„Kam zajdeme teď, pane profesore?“ zeptal se mladík svého lektora, jen co vyšli z márnice.

„Domů, pane Payne. Nemýlím-li se, máte být zítra zkoušen z obran proti uřknutí a uhranutí.“

„To ano, ale...“

„Nebojte se, přijdeme tomu na kloub. Něco už vymyslím.“

Mrchozrout

„Myslíte, že v těch podivných...evokacích má prsty nějaký šílenec?“

„Myslím, pane Payne, že vám jede drožka.“

PAN STEARNS NABÍDL RADĚ ŘEŠENÍ! BUDOU JEHO ÚSPORNÁ OPATŘENÍ PŘIJATA?
The Old City Times (Den druhý)

„... To je tedy asi vše, co bych vám řekl o detekci magických silových polí. Mějte na paměti hlavně první dva Paulsenovy zákony – ty tvoří základ moderní nauky o této problematice. Pro dnešek přednášku končím.“

„Co si myslíte o školách magiky, pane profesore? Jaká je podle vás nejvíce opovrženímhodná?“ Studentova otázka přišla znenadání. Vyučování pomocí diskuse měl profesor Gray nejraději. Věděl, že z takových lekcí si toho studenti odnesou nejvíce, i když rozhovor zrovna nesouvisí s probíranou látkou. „Na vašem místě, pane Sullivane, bych místo vyjádření ‘nejvíce opovrženímhodná’ použil slovní spojení ‘nejméně prestižní’.“ Tlustý profesor zvedl obočí, což bylo pro studenta jasným gestem.

„Jaká magická disciplína je podle vás tedy nejméně prestižní?“ opravil pan Sullivan svůj dotaz.

„Mohu vás ujistit, studente, že každá z disciplín, které jsou na naší škole vyučovány, má své praktické využití. Všechny z magických oborů jsou velice důležité pro rozvoj průmyslu naší vlasti. Mohu vědět, jaký směr vám připadá jako... nejvíce opovrženímhodný?“

„Jednoznačně agromagika. Nechtěl bych dopadnout jako agromág. Klečet někde u krav a starat se, aby více dojily a aby býci byli plodní... to je podle mne práce pro... vesničana.“

„Potom si, pane Sullivane, musíte uvědomit, že leckterý vesničan je dle vás vzdělanější než vy sám. Součástí studií agromagiky je krom dobytkařství velice náročné zvládnutí meteorologie a také rituálů ovládání počasí. Věřte mi, není to nic jednoduchého, a při vši účtě k vám a vašim dovednostem vás mohu ujistit, že byste nezvládl zlomit ani to nejjednodušší kouzlo z tohoto oboru.“ Profesor Gray se mírně usmál; nedal svému studentovi příležitost oplatit

úder, protože se rozhodl pokračovat v debatě s jinými studenty.

“Co si myslíte vy, pane Payne, o magických disciplínách?”

„Já? Já... ehm... podle mne je... nejméně prestižním oborem nekromancie.“

„Nekromancie? Zajímavá myšlenka, pane Payne. Mohu se zeptat, jak jste k ní došel?”

„Myslím si, že je to barbarský obor plný nečistých a urážlivých nauk... myslím si, že ... že... že nemá budoucnost... a je již dávno překonaná, už jen kvůli tomu, že je... nemorální. V dnešních dnech musí být dílem šilenců.“

„Dovolte mi, pane Payne, abych vás upozornil na nevhodnou formulaci, které jste se dopustil. Řekl jste, že nekromancie je barbarským oborem. Vězte ale, že to není pravda. Ve skutečnosti je tvorba, neboli evokace, nemrtvých velice složitým mechanismem, při kterém dochází k jakémusi druhu spoutání těla umrlce s naší materiální sférou – a mohu vás ujistit, že žádný šilenec takových magických postupů není schopen.“

Jen co profesor Gray domluvil, zazvonilo – tlustý muž podle zvyku zkontroloval čas na vlastních kapesních hodinkách a pak přednášku ukončil. Sbalil do aktovky své materiály a chystal se odejít. Zvedl se z křesla a vyrazil ke dveřím, ale cestu mu zastoupil vysoký, vychrtlý muž aristokratických rysů. “Pěkná přednáška, pane Grayi. Vidím, že kontramagii zvládáte bravurně. Musím ale říci, že nejvíce mne zaujala debata na konci lekce; zvláště ta zmínka o nekromancii.“

„Promiňte, pane, ale pravděpodobně jsem v okolním hluku přestávky přeslechl vaše ctěné jméno...“

„Jistě, opomněl jsem se představit, tak nadšen jsem byl vaší přednáškou. Jmenuji se Ezra Samuel Stearns; možná to nevíte, ale budu vaším novým kolegou.“

„Vskutku? Budete zde suplovat?” Ezra Stearns se suše usmál.

„Ne tak docela, pane Grayi. Budu zde zakládat novou fakultu... nazvěme ji ekonomickou fakultou.“

„Aha. Velice zajímavé. Říkal jste předtím něco o nekromancii?”

„Ale jistě. Zaujal mne váš pohled na toto umění. Opravdu jej podle vás není schopen šilenec?”

Na tváři Ezry Stearnse se mihla zvláštní grimasa.

„Víte, pane Stearnsi, teď si nejsem stoprocentně jistý...“

NA ULICÍCH JE MÉNĚ BEZDOMOVců! ZAČALI RADNÍ KONEČNĚ NĚCO DĚLAT? The Old City Times (Den třetí)

Pondělí bylo jediným dnem v týdnu, na který se John Francis Payne doopravdy těšil. Program každého pondělku, a to téměř bez výjimky, byl stejný. Pan Payne si vždy odbyl povinných pět hodin výuky a vrátil se na kolej. Tam si vyzvedl kapesné, které dostal v sobotu při návštěvě rodičů, a k večeru vyrazil do ulic Města. Přesněji řečeno do městských uliček; podnik, do kterého mířil, ke svému provozu totiž vyžadoval jistou diskrétnost – a je jasné, že diskrétnosti v centru města nejde účinně dosáhnout, zvláště pokud je onen podnik poněkud vykřičenější. Cestu do nevěstince Šusticích Křídel by pan Payne našel i poslepu. Bezejmenný, ale podle obličeje známý hlídač pustil Johna Francise dovnitř. Úslužně mu podržel dveře, mírně se uklonil a zavřel: „Dobře se bavte, pane.“ Dům, v němž nevěstinec sídlil, celý příjemně voněl po lesních plodech. Směs vůní malin, ostružin, pryskyřice a čerstvého jehličí s vůní zapáleného tabáku nebo opia vytvářel zvláštní, napínavou a příjemnou, lechtivě erotickou atmosféru, kterou ještě umocňovala tichá hudba harfy nebo klavíru.

Co ale bylo jednoznačně erotičtější než atmosféra a mnohem návykovější než opium, byly zaměstnankyně Šusticích Křídel, víly. John Francis nemohl odtrhnout oči od jedné z nich, jak sedí na klavíru, vesele mává duhovými křídélky, pokouje dlouhou cigaretu a necudně, mnohem smyslněji než lidské ženy, kreslí ve vzduchu dokonalýma nohama v podvazcích něco, čemu mladý student rozhodně nevěnoval pozornost.

„Ahoj, Johni!“ Pan Payne se otočil, vyrušen z okouzlující podívané.

„Do... dobrý den, slečno Molly.“

Slečna Molly byla majitelkou Šusticích Křídel. Odlišovala se od ostatních vil tím, že byla trošičku korpulentnějších tvarů s velkými, korzetem vězněnými prsy. Obličej měla stejně dokonalý jako její svěřenkyň, ale její oči byly smutné; měla jen jedno potřhané křídlo. Mluvila ochraptělým hlasem, který naznačoval, že opia i tabáku užívá více, než by se na ženu slušelo.

„Bude to jako obvykle? Virginal bude volná za...“ bordelmamá se podívala na hodiny visící na zdi přímo naproti její recepci, „... za deset minut.“

„Počkám. Jak... jak se má?”

„Ty jsi ale zlatíčko, Johni! Abych pravdu řekla, je jí moc špatně. Je nějaká bledá a s nikým nemluví...“

„Jestli nemá náladu, slečno Molly, tak...“

„Ale běž, zlato! Je to její práce.“

Pan Payne přikývl a prošel do salónku, který krom baru plnil účel čekárny. Jen co se posadil do křesla u jednoho ze stolků, ozval se nezaměnitelný, známý hlas a student se tak lekl, že doslova vyletěl několik centimetrů nad sedačku.

„Dobrý podvečer, pane Payne. Budu dělat, že mne nezajímá, co zde děláte.“

„Dobrý pod... podvečer, pa... pane profesore. Já... sháním tu... jsem tu...“ Profesor Gray seděl v křesle a zkoumavě studenta pozoroval. Jako by mimoděk si četl noviny a na stolku měl položenou whisky s ledem.

„Vidím, studente, že jste natolik zaujat sháněním materiálů pro vaši... seminární práci, že jste si ani nevšiml mé přítomnosti. Víte, že za navštěvování veřejných domů můžete být vyloučen ze školy pro poškozování jejího dobrého jména?”

„A vy snad ne, pane profesore?” Lektor se upřímně zasmál.

Tak duchaplnou reakci od svého studenta nečekal.

„Jistěže ano; a právě proto oba pomlčíme. Mimochodem, jsem zde proto, abych potvrdil některé své domněnky o původu našich nemrtvých.“

„Myslíte, že v tom jsou zapleteny víly?”

„Samozřejmě že ne. Můj nový kolega ale zajisté ano.“ Profesor Gray kývl směrem ke schodům vedoucím do pokojů prostitutek a skryl svůj obličej za hradbu novin. Pan Payne se tvářil nenápadně a pozoroval Ezru Stearnse, jak u recepcie platí a spěšně podnik opouští..

„Stavte se za dvě hodiny u mě doma, pane Payne.“

Tlustý muž se pomalu zvedl, dopil whisky a odložil noviny. Pak na svého studenta mrkl, oblékl svůj kabát a cylindr, vzal hůlku a odešel, velmi přátelsky se louče se slečnou Molly. „John, zlatíčko, máš nahoře volno!“

Profesor William Gray svého kolegu nesledoval, a ani by nemohl, protože pan Stearns mezitím v temných uličkách zmizel. Tlustý muž už ale věděl najisto, že právě on je tvůrcem tří Whytechapelských nemrtvých, na které upozornil pan Payne. Těla na sobě totiž měla otisky magické aury, sice skryté, ale pro zkušeného kontramága čitelné jako dětská knížka. Byla to stejná aura, kterou profesor Gray cítil včera, při prvním rozhovoru s panem Stearnsem. O evokátorovi tedy nebylo nejmenších pochyb. Otázkou, která profesorovi Grayovi nedala spát, byl ale motiv, na který nedokázal přijít. Tušil, že evokace mají něco společného s novou fakultou vznikající na Universitě, a také tušil, že nová fakulta bude fakultou nekromancie. Byly to ale jen nepodložené dohady. Profesor nastoupil do drožky, která mu na mávnutí zastavila.

„Centrum.“

„Sedm pencí.“

Měl v úmyslu najít si o osobě Ezry Samuela Stearnse co nejvíce informací. Jeho polobotky klapaly po kočičích hlavách společně s hůlkou do rytmu, jak z povozu vystoupil a rychlým krokem se blížil k budově Městského Centrálního Archivu.

Centrální Archiv byl institucí, která sice prostým občanům znepríjemňovala život každoročními formuláři, ale badatelům, knihovníkům, historikům a policii značně usnadňovala práci.

Pokud se jedná o dohledání určitého jména, není ve Městě lepšího místa. Budova byla obrovská a profesor věděl, že její skladovací prostory jsou i pod zemí. Věděl, že se zde neshromažďovaly pouze na papír napsané informace, ale mnohdy i nebezpečné vynálezy nebo historické artefakty.

Otevírací hodiny Oddělení Údajů o Obyvatelstvu trefil pan Gray naprosto přesně pět minut před

koncem pracovní doby. Úředník, který se už těšil na cestu domů a přemýšlel o nesmrtelnosti své manželky, byl proto pořádně nerudný. Slušným jednáním a drobným příplatkem za práci přeschas se ale profesorovi podařilo z něj doklad s hledanou osobou vymámit.

Pan E.S.Stearns

Datum narození: neznámo

Místo narození: neznámo

Trvalé bydliště: neznámo

Rodina: neznámo

Vzdělání: neznámo

Zaměstnání: neznámo

„Divné,“ zamumlal si pro sebe profesor Gray a důkladně si prohlédl celý spis. Byly na něm patrné stopy magiky. Krátkou chvíli se soustředil a zjistil, že tenhle spis je „přísně tajný“ – totiž cenzurovaný samotnou Kapitální Radou a Úřadem pro kontrolu Magiky. Tlustý muž také zjistil, že nebyl aktualizován už dlouhá léta. Vzápětí se stalo něco podivného – archiválie se vznítla a popel z papíru vylétl z haly Archivu ven do ulic, přičemž si i sám dokázal otevírat dveře a okna. Pan Gray tušil, že to může znamenat jediné: problémy. Poděkoval úředníkovi, který si ničeho nevšiml, a vrátil mu prázdné desky. Rozloučil se a spěšně odešel domů. Pršelo a bludičky v lampách vydávaly strašidelný svit.

Pan Payne přišel o čtyři minuty později, než měl, ale profesora Graye to vůbec neznepokojovalo. Hlavou se mu honily stovky myšlenek. Nalil dvě sklenky whisky.

„Pojďte dál, pane Payne, posaďte se a řekněte mi, jaká byla vaše víla při milování?“

Student byl otázkou zaskočen.

„Pane profesore... já... takové téma...“

„Ale no tak, pane Payne,“ usmál se tlustý muž, „nevykládejte mi, že jste si s ní jen povídal.“

„Ehmm...“ John Francis zčervenal.

„Abych pravdu řekl, nemluvila, pane profesore.“

„Vskutku zajímavé.“

„Hmm... a milování bylo... bylo...“

„Nestyďte se, studente.“

„Bylo to zkrátka něco úžasného.“

“V jakém smyslu?“

“V každém smyslu...“

„Nerozumíme si, pane Payne. Z jakého důvodu bylo tohle milování lepší než ta ostatní?“

„No... abych tak řekl... dělala všechno tak, jak jsem chtěl. Všechno, na co jsem nedokázal myslet ani v nejdívočejších snech... pardon.“

„Předpokládám jsem to. Řekněte, pane Payne, byla ta prostitutka bledší než jindy, měla vybledlá křídla a opravdu neřekla ani slovo?“

„Ano, pane profesore. Jak to víte?“

„Domněnka. Měla kruhy pod očima, byla na dotek chladnější a měla takzvaný zasněžený pohled?“

„Ano, ano. Přesně tak!“

„V tom případě vám, pane Payne, mohu oznámit, že jste spal s nemrtvou vílou.“ Mladík mlčel.

„Už teď vám mohu říci, že ji jistojistě evokoval náš známý, pan Stearns. Jaký je ale smysl celého tohoto spektaklu, to vám snad budu schopen říci až zítra.“ John Francis přikývl, obrátil do sebe sklenku whisky a beze slova odešel.

RADCLIFFOVA OCELÁRNA ZKRACHOVALA, DĚLNÍCI PŘIŠLI O PRÁCI!

The Old City Times (Den čtvrtý)

Profesor Gray si balil věci ze svého kabinetu a chystal se vydat na cestu domů. Znepokojovalo ho, že na Universitě neviděl Stearnse, se kterým naléhavě potřeboval mluvit. Začínalo mu být jasné, o co tu kráčí. Podle toho, co věděl o nekromancii, soudil, že... Někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte, prosím.“

Za dveřmi byli dva muži v buřinkách oblečení jako ukázkoví pracovníci Úřadu pro kontrolu Magiky: tmavomodrá saka, odstín „královská modř“, světlé košile a vázanky. Parkety na podlaze výhružně zavržaly, když vstoupili dovnitř místnosti.

Jeden z nich byl vysoký a mohutný. Druhý, o hlavu menší, s arogantním obličejem promluvil.

„Jste profesor William Gray, katedra kontramagiky?“

„Nepřečetl jste si nápis na dveřích? Ostatně, kdo jste vy, pánové?“ opáčil tlustý muž. Úřední vykonavatel jeho

Mrchozrout

poněkud drzou poznámku ignoroval. „Úřad pro kontrolu Magiky; vykonavatelé Edwards a Taylor. Půjďte s námi,“ oznámil suše.

„Smím vědět, z jakého důvodu?“

„Z důvodu vměšování se do státních záležitostí.“

Profesor zvedl obočí.

„Nedělejte, že nevíte, o čem je řeč, profesore,“ promluvil ten vyšší a mohutnější, asi Taylor.

„Copak je trestné navštěvovat centrální Archiv?“ Tlustý profesor si vzpomněl na včerejší podivný spis.

„To jistě ne, pane Grayi. Nicméně navštěvovat policejní márnici s přísně tajným materiálem bez povolení a zjišťovat informace o pověřeném státním činiteli, rovněž přísně tajné, to už trestné je.“

Profesor pokrčil rameny. Neměl nic, co by řekl na svoji obhajobu.

„Půjďte dobrovolně?“ zeptal se dlouhán.

„Jistě.“

William vzal ze stolu svou kabelu a doprovázen dvěma vykonavateli opustil Universitu. Před branou areálu stál luxusní, tmavomodrý kočár.

Čekal v něm Ezra Samuel Stearns, noha přes nohu, četl noviny a příchozím gentlemanům ani nevěnoval pohled. „Ocelárna,“ řekl jen kočímu.

Pan Payne si na koleji dopřával chvíli odpoledního spánku; divoce se na lůžku vrtěl a něco vykřikoval ze spaní. Zdálo se mu totiž o budoucnosti Impéria. Viděl vzkvétající továrny a bohatnoucí obchodníky. Viděl novou fakultu Nekromancie. Viděl sebe v důstojnické uniformě Jeho Veličenstva. Procházel se po High Islandu a mohl číst slogany jako ‚Prodej své tělo už dnes, posílíš vlast!‘; ‚Vykupujeme duše za pět liber! Duše géniů za rovných sto!‘. Pod velkými plakáty s ilustracemi šťastně se tvářící dělnické rodinky bylo drobným písmem napsáno: ‚Těla ani duše skřítků, faunů, satyrů a jiných démonků nevykupujeme‘.

Payne se zhrozil a běžel pryč, k Manymoney Street do Whytechapelu. Potkával jednonohé prostitutky; v cirkuse byli za penci ukazováni Muž-zrůda a Vousatá žena. Byli už dávno mrtví, ale pořád vydělávali. Nekromant, ředitel cirkusu, si spokojeně mnul ruce, protože je vystavoval už desátým rokem. John Francis viděl kuřáky opia, a protože byl zoufalý, zakouřil si s nimi. Opilý faun v jedné z uliček mu podal láhev absintu a mladík poznal, jak hořký a silný je pelyněk. Špinaví skřítkci uklízející odpadky z ulic se rvali o to, kdo z nich půjde prodat zachovalé tělo bezdomovce, který přes noc umrzl.

Pan Payne došel až k Šustícím křídílům; ceduli zrovna někdo přepsal na ‚Bledá křídla‘. Kde byla dřív diskretní zeď, byla výloha, ze které se mračily Virginal a slečna Molly; i další zaměstnankyně Křidel byly vystaveny. Zákazník si mohl vybrat. Hodina s jednou z nich pouze za půl libry! Naprostá diskretnost a okamžitá možnost dalšího ‚použití‘! Zdálo se mu to, nebo viděl vcházet satyra? Převratný vynález pro ožívování oblíbených domácích mazlíčků, ‚Chlodvíkův životabudič‘, byl vystavován na náměstí: univerzální a levný, pouze od doktora Frankstonea. Barkleyho vetešnictví si vedlo lépe než kdy jindy; kriminalita byla strašná.

Vlastně už delší dobu se pan Payne procházel bez peněženky. Twistův sirotčinec praskal ve zdech, stejně jako psychiatrická léčebna a oddělení pro syfilitiky. Jednoho z pacientů poznal – byl to jeho otec.

John Francis se s křikem probudil. V takovém světě nechtěl žít. Na nočním stolku u postele se šklebila lahvička Laudana.

Radcliffova ocelárna nebyla daleko od Města. Cesta, během níž bylo krom občasných komentářů panů Edwardse a Taylora ticho, trvala slabě dvě hodinky jízdy. Slunko zapadalo za kopce a zaplavovalo měsíční krajinu Předměstí rudým svitem. Městečko, poblíž kterého ocelárna stála, bylo zchátralé a liduprázdné. Pan Gray cítil, že než se dostali k budově továrny, projeli skrz silné magické zábrany. Kočár byl také několikrát kontrolován dalšími lidmi Úřadu.

„Jsme tady,“ řekl Stearns, když kočár zastavil. Vystoupil jako první, po něm profesor a za ním oba úředníci. Mohutný Taylor zív, aniž si ústa zaclonil rukou, a požitkářsky se protáhl.

„Jsem zvědav, jestli víte, pane Grayi, proč jsme vás vyvezli na venkov?“ zeptal se Edwards.

„Zajisté se chcete s něčím pochlubit,“ odušil William.

„Velice vtipné, profesore. Faktem ale je, že máte napůl pravdu.“ Stearns si mezi řečí zapálil dlouhou, rádoby-elegantní cigaretu.

„Vměšoval jste se do záležitostí Impéria, profesore, což mohlo mít nedohledné následky. Jen považte, jak by reagovala veřejnost na to, co jste zjistil? Jak by reagovaly široké masy obyvatelstva, kdyby se informací, které máte, nedej bože zmocnil tisk? Královna je ale nejen věčná; je i velkorysá. Protože jste mimořádně nadaný muž s mnoha zásluhami, můžete se zachránit... od nepříjemností. S jiným bychom se tak nemazlili.“ Mluvil Edwards, pan Gray mlčel a pozorně poslouchal.

„Za chvíli nám pan Stearns předvede jeden ze zázraků magiky. Nutno podotknout, že jeden ze zázraků, který je pro Impérium velice, velice výdělečný.“

„Úsporný,“ opravil vykonavatele Ezra Samuel Stearns.

„Zmínil jste se o nějakých nepřijemnostech, pane Edwardsi.“
„Ale jistě, profesore,“ úředník se usmál.
„Budete muset mlčet, alespoň rok, dva, než si veřejnost pod vlivem propagandy zvykne na nové skutečnosti. To je všechno. Obchodní ani Průmyslová komora nemá zájem na tom, aby se o podrobnostech naší práce dověděli Liberálové. Chápete?“
„Chápu. A co když nebudu mlčet?“
„Když nebudete potichu, pane Grayi, máme rozkaz vás umlčet. Chápejte, že informace, které máte a budete mít, mohou způsobit veliké lidové bouře, ne-li přímo převrat.“
Profesor nasucho polkl. Uměl si danou situaci představit.
„Teď vás pozvu do továrny. Uvidíte zázrak. Pravý zázrak!“
Čtyři muži zmizeli v útrokách ocelárny.

Ocelárna byla obrovská; monstrózní vysoké pece se tyčily několik metrů nad podlahu, horko z nich zaplavovalo celý prostor. Uvnitř budovy byl muž jménem Montgomery, vystudovaný Průmyslový mág (William měl pocit, že si ho pamatuje ze studií na Universitě), který udržoval továrnu v chodu.

Dělníci zde zatím nebyli žádní – a přesně to chtěl Edwards profesorovi ukázat. Stearns vzal přítomné pány s sebou do boční budovy, která silně páchla

Mrchozrout

formalínem. Tlustý muž ani nebyl překvapen, když viděl řadu bledých, nemrtvých mužských těl, která čekají na svou aktivaci. Ezra Stearns začal se svým proslovem.
„Zde, pánové, je budoucnost Impéria. Naši mrtví. Místo toho, aby hnili v zemi nebo byli spalováni v krematoriích, budou díky magice znovu pracovat, a to téměř zdarma. Náklady na údržbu těl jsou opravdu minimální; stačí vodný roztok formaldehydu a tělo vydrží bez další péče dva roky. Uvědomte si, jak je taková síla levná.“
Stearns odhodil nedopalek cigarety na zem a zašlápl ho botou. Pak asi na tři vteřiny zavřel oči a krátce se soustředil. Vyslal Příkaz, velice silný magický proud, který sloužil jako aktivací formule. Netrvalo dlouho a nehybná těla se začala trhaně pohybovat. Nemrtvých byla asi stovka.
„Sledujte,“ řekl Edwards. Úředníci i profesor museli tělům ustoupit z cesty, když se belhala za svou prací. Každý nemrtvý měl své místo, které zaujal.
„Toto je fáze, kterou jsem nazval Nástup,“ řekl Stearns. „Objekty se přemístí do předem určených pozic, což trvá asi deset minut. Pak budeme moci začít s naším malým zázrakem. Máte nějaké otázky, pane profesore?“
„Zajímalo by mne, pane Stearnsi, jak se díváte na etickou stránku věci.“
„Dívám se na výpis mého bankovního účtu, profesore. Bez urážky.“
Tlustý profesor chápavě kývl.
„Mohl bych mít jednu osobní otázku, pane Stearnsi? Máme...“ William se podíval na své kapesní hodinky, „... máme přesně sedm a půl minuty. Vysvětlil byste mi, prosím, proč ta vílí dívka? Chápu, proč ti bezdomovci, chápu, proč dělníci a opilci. Ta dívka mi ovšem do tohoto kolotoče událostí nezapadá.“ Pan Gray hovořil pomalu a soustředěně.
Nekromant nasadil kamennou tvář. Vykonavatelé Úřadu zvědavě poslouchali.
„Chtěl jsem si zcela sobecky užít přesně podle mých představ, profesore.“
„Obávám se, že nerozumím.“
„Je to jednoduché. Vysvětlím vám princip ovládání nemrtvých. Víte, vlastně je to potřebné k tomu, abyste pochopil to, co se za zhruba šest minut stane.“

„Prosím, rád se nechám poučit.“
Stearns se samolibě usmál a protáhl tak svůj aristokratický obličej do zvláštního šklebu.
„Evokovat takového nemrtvého není vlastně nic složitého. Je-li tělo mrtvé, dá se díky magice celkem primitivní metodou svázání duše s touto materiální sférou ovládnout. Duše je k tělu připoutána násilím, což se asi nebude líbit některým náboženským fanatikům; na druhou stranu je to jen zhruba na dva roky a co je to proti věčnosti, že?“
Profesor pokrčil rameny. Vykonavatel Edwards odešel z místnosti.
„Svázat duši dosud živého těla je ovšem již náročnější a také zábavnější metoda. Je to výzva! Vráť se ale k ovládnutí nemrtvých. Jak jistě víte, profesore, nemrtvý nemá vlastní vůli. To se dá koneckonců pozorovat i u nemrtvých, kteří vznikli některými přírodními anomáliemi...“
„K věci, pane kolego, prosím.“
„Promiňte. Tedy, protože takový objekt nemá vlastní vůli, je třeba mu ji vytvořit. To je rovněž celkem primitivní metoda. Stačí jednoduchá myšlenka; schopný student nekromancie musí být také schopný telepatie. Díky svému nadání telepatie je pak schopen nemrtvému myšlenku vnutit. Musíte se celkem soustředit, neboť tato myšlenka, a může být i komplikovaná, dle duševní kapacity mrtvého, jej bude po zbytek neživota ovládat.“
„V tom případě již chápu, proč ta víla.“ To, co se dozvídal, se tlustému profesorovi ani v nejmenším nezamlouvalo. Tohle že je pokrok?!
„Přesně tak, pane Grayi, pochopil jste. Vnukl jsem jí svou představu dokonalé soulože.“
Vykonavatel Taylor se oplzle zasmál.
„Ani si neumíte představit,“ pokračoval Stearns, „jak náročné je ovládnout vílu.“
„Musím říci, pane Stearnsi, že nejste moc sympatický bastard.“
„Děkuji, pane Grayi, ale já si o vás myslím to samé. Osobní spory ale nechme stranou. Kde jsem to skončil?“
„Vnuknutí myšlenek,“ řekl Taylor.
„Jistě. Objekty, které za necelé dvě minuty uvidíte v plném pracovním výkonu, byly jeden po druhém přetvořeny pro určitou činnost. Každému z nich jsem osobně

vnutil novou vůli, jistý úkon. Je to tak jednoduché! Problémy nastávají až při tvorbě předáků.“

„Zajisté.“

„Naštěstí při tomto mohu využít myšlenek ze života objektu...“

„Chcete říct, že...?“

„Jistě, předáci, kteří zde dnes pracují, zažili i minulého majitele, pana Radcliffa.“

William polkl a mírně zrudnul.

„Začínáme!“ křikl odkudsi Edwards.

Pan Taylor kývl na Montgomeryho; ten zařídil, aby všechny stroje a konstrukce pracovaly, jak mají. Oheň se bez jakéhokoli paliva rozhořel, Montgomery jej udržoval – silně se přitom potil.

„Nemrtví mají přesně určeno, co mají dělat. Sledujte.“ Podívaná byla opravdu fascinující.

Stearns se soustředil a nemrtvý mechanismus se spustil, přesný a precizní jako nejlepší hodinky.

PRŮMYSLOVÁ UNIVERSITA SLAVNOSTNĚ OTEVŘELA KATEDRU EKONOMIKY! The Old City Times (Den pátý)

Vážený pane J.F.Payne,

pedagogická rada se shodla na faktu, že jste se pro další studium na naší škole stal nevhodným. Jste bez možnosti odvolání a s okamžitou platností vyloučen; důvodem k tomuto nepříznivému kroku je skutečnost, že jste ve svém pokoji přechovával pro slušného muže nepřipustné množství zakázaných omamných látek, a ohrozil tak slušnou pověst školy. Na přímluvu jednoho ze členů pedagogické rady nebudete za svou nezodpovědnost dále trestán.

S přáním pěkného dne

Solomon Fitzgerald Moore, ředitel

Pan Payne nemohl věřit vlastním očím. Když dopis dočetl, začal pěsti a měl co dělat, aby nezačal vzteky rozbíjet věci okolo sebe. Nechápal, jak mohl být vyloučen kvůli takové banalitě. Vždyť ostatní studenti jsou na tom, co se týče zmíněných látek, i mnohem hůře. Taková nehorázná nespravedlnost!

John roztrhal papír a jeho zbytky si vložil do kapsy. Okamžitě si začal balit a za deset minut, aniž by se s kýmkoli rozloučil, opustil budovu.

Branou University, kde strávil posledních pět let, procházel již jako ex-student. Město jej přivítalo svou chladnou náručí.

Zamířil do čtvrti Elysium Garden, do dobře známého domu v Patent Street 7. Potřeboval si s někým promluvit, a protože mezi vrstevníky neměl téměř žádné přátele, zvolil místo lahve vína společnost tlustého profesora. Zazvonil. Jen co uslyšel, že se dveře otevírají, začal mluvit.

„Dobré poledne, pane profesore. Víte, co se stalo?“

Byl jsem vyloučen ze školy!“

Tlustý profesor se mračil a vážně přikývl.

„Vím, pane Payne. Vím. Půjдете dál a dáte si se mnou skleničku?“

„Jistě.“

Pan Gray se těžce posadil do křesla a nalil dvě skleničky, tentokrát bez ledu. Obrátil do sebe whisky celou naráz, stejně tak i pan Payne.

„Není vám nic, pane profesore? Vypadáte nějak nemocně, snad i hůře než já.“

Tlustý muž mávl rukou.

„Povězte mi, pane Payne, co teď budete dělat?“

„Narukuji, pane profesore.“

„Říkej mi Williame, chlapče. Nejsme již ve vztahu učitel – žák.“

Chvilí bylo ticho.

„Vlastenecké důvody?“

„Ne. Co jiného mohu dělat?“

„Pravda.“

Profesor kontramagiky dolil další dvě sklenky.

„Povíte mi něco, Williame?“

„To záleží na tom, na co se zeptáte.“

„Určitě si pamatujete na ty tři nemrtvé, které jsme zkoumali v Márnici.“

„Pardon?“

„Přece ti tři muži z Whytechapelu, Williame.“

„Asi vám nerozumím, Johne.“

„Žertujete, pane profesore?“

„Promiňte, pane Payne, ale já opravdu nevím, o čem to mluvíte!“

„Přece si to musíte pamatovat! A ta nemrtvá víla! A pan Stearns! Williame!“

Pan Gray se zvedl. Pokynul panu Payneovi, aby ho následoval do předsíně.

„Musím vás požádat, abyste odešel, Johne. Neměl byste užívat ten opiový extrát. Zcela prokazatelně pak nerozeznáváte sen od reality.“

Payne přikývl a beze slova odešel.

Profesor Gray věděl, že se mladík pro jistou společnost stal příliš nepohodlným.

Věděl, že právě zaplatil svou soukromou Daň pokroku.

Tlustému muži bylo ze sebe samého zle.